

Peter von Scholten
kommissionen af 1849
Forhandlingsprotokol

Transskriberet af Jens Villumsen 2014/15 + 2023

I Rigsarkivet findes i en pakke med arkivalier om:

**Justitsministeriet, Kommissionen af 23. 12. 1849 vedrørende
Generalguvernør Scholtens Forhold under Negeropstanden i Vestindien 1848.
Forhandlingsprotokol**

<https://www.sa.dk/ao-soegesider/da/billedviser?epid=20204416#509171,60209219>

Opslagsnumre i scanningen er markeret i teksten.

[opslag 2]

Denne af 96 pagina bestaaende Protocol autoriseres herved til Brug for den under 23de December 1849 allernaadigst nedsatte Commission til at paakjende Generalmajor P. C. F. v Scholtens Forhold under og i Anledning af Negeropstanden paa St Croix i Juli Maaned 1848.

Justitsministeriet, den 17de Januar 1850.

Bardenfleth

[opslag 3]

Aar 1850 den 16de Marts var den ved allerhøieste Commissorium af 23de December f: A:, til at behandle og paadømme en Sag betræffende Generalmajor og Kammerherre Peter Carl Frederik von Scholtens, under og i Anledning af Negeropstanden paa St. Croix i Juli Maaned 1848 udviste Forhold, som militair Høistbefalende, og øverste civile Authoritet paa Stedet, nedsatte Commission samlet i den militaire Høiskoles Locale. Allerhøistbemeldte Commissorium blev fremlagt, tilligemed en Skrivelse til Commissionen fra Justitsministeriet af 31de December f: A, hvorved Commissionen meddeles Underretning om, at Landsøver samt Hof- og Stadsrets Procurator, Kammerraad, Nyegaard er beskikket til at udføre Sagen imod Generalmajor von Scholten. Det bemærkedes derhos, at samtlige de Sagen tilhørende Acter, der af vedkommende Ministerium ere tilstillede Commissionen, i sin Tid herfra ere bleven tilsendte den i Sagen beskikkede Actor. Det fremlagte Commissorium blev acteret under Litr: A. og den fremlagte Skrivelse fra Justitsministeriet under Litr: B.

Videre bemærkedes, at Candidatus juris Herforth af Commissionen var antaget, til i Sagen at fungere som Commissionsskriver.

Kammerraad Nygaard mødte, og fremlagde Stævning, Indlæg med 45 Bilag, samt en Datoe Liste, hvilken sidste ikke bliver at indføre i Acten. Med Hensyn til de i Comparentens Indlæg giorte Indstillinger *[opslag 2]* henstillede han at Sagens Documenter maatte circulere imellem den ærede Commissions Medlemmer forinden videre i samme foretages.

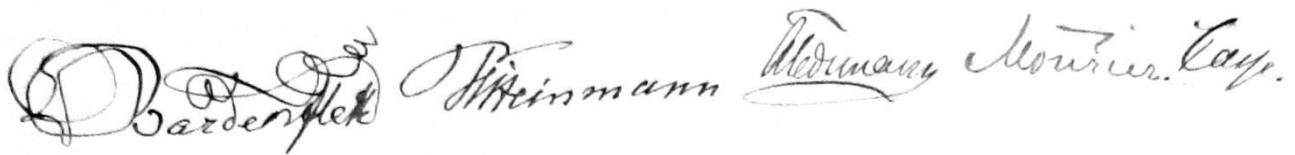
Den fremlagte Stævning blev acteret under Litr: C. og Indlægget under Litr: D. (med Bilag N. 1-45 og en Dato-Liste)

For Generalmajor Scholten mødte Justitsraad Liebenberg, og begjærede ~~At~~ det fremlagte Indlæg med Bilage udlaant, samt Anstand i en passende Tid for at fremme Sagen fra sin Side.

Commissionen vedtog foreløbigen at lade det af Actor fremlagte Indlæg med tilhørende Bilage circulere blandt Commissionens Medlemmer, forinden Bestemmelse tages i Anledning af Actors Indstillinger og den fra Justitsraad Liebenbergs Side fremsatte Gegjæring.

Sagen blev derefter indtil videre udsat.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 den 11te Juli var Commissionen igjen samlet paa det ovennævnte Sted.

Efter Tilsigelse var Tiltalte Generalmajor v. Scholten mødt. Han blev foreløbigen gjort bekendt med Indholdet saavel af det Kongelige Commissorium af 23de Decb: f: A.; som af den til Actor under 31te s: M udstedte Ordre, hvilke Documenter begge bleve ham forelæste.

Tiltalte bad forinden Forhandlingerne førtes videre bemærket, at han hverken før havde eller nu har andet end sine personlige Erindringer om Begivenheder at lægge til Grund for sine Forklaringer, og derfor ikke er sikker paa at han vil være istand til med fuldkommen Bestemthed at erklære sig over ethvert af de Spørgsmaal, som af Commissionen maatte blive ham forelagte. - Han bemærkede tillige, at da han aldeles ikke kjender Indholdet af de i Sagen hidtil optagne Forhør, kan han ikke i de Forklaringer han nu vil have at afgive tage Hensyn til samme uden forsaavidt han iforveien maatte blive gjort bekendt med deres Indhold.

Tiltalte blev foreholdt den af Actor under N° 20 fremlagte bekræftede Gjenpart af hans Forestilling til Directeuren for det daværende General-Toldkammer- og- Commerce Collegium af 9de November 1846, saavelsom den under N° 24 in originale fremlagte Forestilling til bemeldte Collegium af 16de Januar 1847. Navnligen foreholdtes Tiltalte de flere i disse Forestillinger forekommende Yttringer angaaende den Spænding og Urolighedstilstand, der efterhaanden var traadt frem, paa de Danske Vestindiske Øer, som Følge af de Skridt, der vare foretagne til Emancipations Sagens Fremme, og hvorledes denne Spænding isærdeleshed yttrede sig iblandt Neger-Befolkningen. Videre foreholdtes Tiltalte de tvende under N° 26 og 27 in originali fremlagte Beretninger, der af ham under 30te Mai og 10de Juni 1848 ere afgivne til det daværende Handelsministerium, og hvad i disse Beretninger er yttret over Stemningen og Tilstanden i Colonierne – dels som Følge af de politiske Forhold i Europa og dels paa Grund af Forholdene paa de [opslag 5] Franske og Engelske Øer i Vestindien, navnlig de Begivenheder, der kort i Forveien vare foregaaede paa Øerne Martinique og Guadeloupe samt om de Forhandlinger, der havde fundet Sted imellem Tiltalte og Generalcapitainen paa Pœuertorico, lige som og Tiltalte specielt foreholdtes den i sidstnævnte Beretning Side 4 forekommende Yttring, at der vel ikke for Tiden var Grund til at befrygte nogen voldsom Adfærd fra vore Ufreds Siide, og at han forbede at dette ogsaa vilde blive Tilfældet for Fremtiden, men at det paa den anden Side vilde være uklogt om man altfor trygt stolede paa den Daværende Rolighed, og var blind for hvad den frem rykkende Tid nemlig kunde føre med sig, og at det derfor, da han ikke kunde vente nogen forøget militair Styrke hjemmefra blev hans Pligt, at gjøre Brug af de moyen der paa Stedet frembøde sig. Samtlige disse Yttringer og disses Overeenstemmelse med hans virkelige Anskuelse af Forholdene vedkjendte Tiltalte sig. Tiltalte blev derefter foreholdt, hvad der i hans Skrivelse til det daværende Handelsministerium af 25de Septb: 1848, der findes indrykket i Actors Bilag N° 2 pag 8-21, og som indeholder Besvarelse paa de forskjellige af Etatsraad Hansen og Landsverretsassessor Flensborg til ham under 15de s: M: rettede Spørgsmaal (samme Bilag pag 6-8), indeholdes som Svar paa Spørgsmaalet under N° 1; og forsaavidt de der fremsatte Bemærkninger angaaende Tilstanden paa vore Colonier umiddelbart efter Opstanden, paa de Franske Øer, kunde synes uoverensstemmende med hvad der er yttret i de ovennævnte Beretninger af 30te Mar og 10de Juni 1848, vedstod Tiltalte fremdeles Rigtigheden af de sidstnævnte Yttringer, og navnlig af den ovenfor fremhævede Yttring paa sidste Side af Beretningen af 10de Juli Juni 1848, hvorved han dog bemærkede, at naar det deri hedder, at det vilde være uklogt om man altfor trygt stolede paa den daværende Rolighed, og var blind for hvad den fremrykkende Tid endligen kunde føre med sig, er dette nærmest udtalt for at henlede Regjeringens Opmærksomhed paa hvad der fra dens Side under de daværende vanskelige Forholde kunde være at foretage.

Paa Forehold om Tiltalte ikke havde Kundskab om, at der i den Periode, som gik nærmest forud for Udbrudet af Opstanden paa vore Vestindiske Colonier, herskede Gjæring mellem Negerne og fandt Agitationer Sted, som gik ud paa at faae dem til at forlange Frihed, erklærede Tiltalte, at han vel, som

tidligere vedgaaet, paa Grund af de daværende Forhold i Almindelighed erkjendte det Betænkelige i Tilstanden, men at han aldeles ingen Kundskab havde om en saadan Gjæring eller saadanne Agitationer som om spurgt, forinden han kort efter sin Tilbagekomst fra St. Thomas d: 2^{den} Juli 1848 blev underrettet om de Uroligheder, der da havde viist sig. Heller ikke havde Tiltalte nogen Formodning eller, som han beder tilføjet, end ikke [opslag 6] mindste Formodning, om, at en slig Gjæring og slige Agitationer fandt Sted, og nærede navnlig, da han tiltraadte Rejsen til St. Thomas, hvor han opholdt sig omtrent 3 Dage, og hvorfra han som meldt retournerede d. 2^{den} Juli, ikke i fjerneste Maade Tanke om, at saadanne Begivenheder kunde være forhaanden, som de der strax efter indtraadte.

Med særdeles Hensyn til at der i Actorordenens første Post tales om "en Gjæring mellem Negerne, hvis Tilstædeværelse og Betydning ikke kunde eller i al Fald ikke burde være forklaren som ubekjendt," blev Tiltalte derhos opfordret til at forklare sig om, hvorledes det har kunnet være Tilfældet, at han er forbleven uvidende herom, samt hvorvidt han efter den Opfordring, som Forholdene dertil frembøde, har føjet saadanne Foranstaltninger, at han kunde være bekjendt med Stemningen imellem Negerne og holde Øje med hvad der som Følge af denne Stemning passerede imellem dem. Tiltalte bemærkede i Anledning heraf, at ligesom han efter det allerede Anførte ikke havde Kundskab eller engang Formodning om en saadan Gjæring, saaledes havde hverken hans egen lagttagelse eller modtagen Anmeldelse fra de vedkommende Embedsmænd, Plantere eller Andre givet ham Anledning til at fatte en saadan Formodning, og han havde ei heller truffet særegne Foranstaltninger beregnede paa at skaffe ham Kundskab om den i den omhandlede Henseende herskende Stemning. Han antager overhovedet at ingen særegen Foranstaltning i denne Henseende kunde være at træffe uden ved Organisationen af et hensigtssvarende Landpolitie, som imidlertid dengang ingenlunde existerede paa Øerne, om hvilken Gjenstand han gjentagende Gange har udtalt sig i sine Indberetninger til Regjeringen, navnlig i sin Beretning af 30te Mai 1848, og han bemærkede i øvrigt, at man, som allerede antydet i hans Skrivelse af 25de Septb: f: A: (Actors N° 2 pag: 12) efter Negerbefolkningen bekjendte mistænkelige Charakter formentligen endog burde iagttage megen Varsomhed ved at træffe deslige Forholdsregler, der let kunde lede til i en betænkelig Grad at forøge Spændingen.

Tiltalte foreholdtes i Forbindelse hermed de af forskjellige Deopnenter angaaende dette Punkt afgivne Forklaringer, navnlig hvad herom er forklaret af Pr: Lt: Meincke i Actors Bilag N 2 pag 92; af Secretair og Kgl. Fuldmægtig Reimer p 123; af Justr: Politimester og Byfoged Friderichsen pag 133; af Advocatus regius og Garnisons auditeur, Cancelliraad Øgaard p 186; Politiaadjutant Diderichsen p 273 Justitsraad, Politimester Andreson p: 299-300 og Examinatus juris, Politifuldmægtig Collberg pag: 305. Disse Forklaringers Rigtighed erkjendte Tiltalte, navnlig forsaavidt de gaae ud paa, at der ikke fra hans Side er truffet nogen Foranstaltning i den ommeldte Retning, og i særdeleshed at der ikke af ham er givet vedkommende Politiovrigheder noget Paalæg om at være mærksomme i denne Henseende, hvorved Tiltalte bemærkede, [opslag 7]at han ansaae det som en Selvfølge, at Politiembedsmændene uden særskilt Paalæg havde ogsaa i den herom handlede Henseende at opfylde deres Pligter, og til ham at indberette hvad der i saadan Anledning maatte komme til deres Kundskab, og egnede sig til at meddeles Generalgouvernementet.

Forsaavidt Pr. Lt: Meincke specielt har berørt, et Omquæd, som jævnligt forekom i Negernes Sange, yttrede Tiltalte, at dette ligeledes er ham velbekjendt, da han ofte har hørt disse Sange dog uden at han herpaa lagde nogen Vægt, men formanede da stundom de vedkommende Negere til at give sig tilfreds og see Tiden an. Med Hensyn til Justitsraad Friderichsens Yttring om at Tiltalte, naar Friderichsen under deres Samtaler udtalte sig om, at der i Christiansteds Jurisdiction var roligt, stundom lod til ikke at have nogen ret dertil denne Rolighed, bad Tiltalte bemærket, at han udlod sig saaledes for at give Justitsraad Friderichsen Vink om, at han maatte være opmærksom paa Forholdene, idet forøvrigt Tiltalte erkjender, at han lod det beroe ved en saadan almindelig Antydning, og, som ovenfor berørt, ikke paalagde Friderichsen at træffe nogen som helst Politiforanstaltning.

Cancelliraad Øgaards Yttring om hvad der efter hans Formening kunde have været udrettet til Forebyggelse af Opstanden, saafremt der fra Regjeringens Side forinden Opstanden udbrød var blevet truffet Foranstaltninger til at man ved Politiets Hjælp kunde komme til Kundskab om hvad der gjærede

imellem Negerne, betragter Tiltalte kun som en personlig Anskuelse af Cancellieraad Øgaard, hvilken Anskuelse han ikke deler og hvad endeligen angaaer Justitsraad Andreson Yttringer om at Tiltalte overhovedet havde vænt Negerne til at henvende sig directe til ham med Forlangende af Politiet, bemærkede Tiltalte, at dette for den Justitsraad Andreson anbetroede Jurisdictions Vedkommende finder sin Forklaring deri, at Tiltalte i de senere Aar ingen Tillid havde eller kunde have til Justitsraad Andresons Dygtighed som Politiembedsmand da han var svagelig og næsten bestandig holdt sig hjemme, saa at han var lidet bekendt med Forholdene i sin Jurisdiction.

Betræffende hvorvidt der i de daværende Forhold har været tilstrækkelig Opfordring til fra Generalgouvernementets Side at træffe Foranstaltninger af den ofte omtalte Natur, blev Tiltalte endvidere specielt foreholdt Oberst de Nullys Forklaring p 54 om den Samtale, der nogle Uger førend Urolighederne udbrød paa St. Croix fandt Sted imellem ham og Tiltalte, hvorved Sidstnævnte intet finder at erindre skjøndt han i øvrigt ikke ganske nøie mindes Indholdet af denne Samtale. Fremdeles den herhenhørende Deel af Kammerassessor, Procurator Arnesens Forklaring p. 153 og af Etatsraad, Politimester Bergs Forklaring p: 413, ved hvilke sidste Forklaringer Tiltalte blot bemærker, at han beklager, at disse Deponenter ikke have meddelt ham den Kundskab, hvoraf de i den omfoklarede Henseende vare i Besiddelse, idet han derhos tilføier, at hvad begge disse Deponenter have forklaret om anonyme Breve der skulde være fundne henkastede paa flere Steder paa St: Thomas, er ham ubekjendt idetmindste mindes han ikke nu at have hørt saadant omtale. Videre blev tiltalte foreholdt en Deel af de Forklaringer, der i den med N° 3 betegnede Forhørsudskrift [*opslag 8*] ere afgivne af de forskellige Deponenter, isærdeleshed forsaavidt disse indeholde Oplysninger om det Omfang hvori, det temmelig lange Tidsrum i hvilket, og tildels meget aabenlyse Maade hvorpaa, Agitationen er blevet dreven, navnlig George Fancys, Moses Roberts, Grovsmeden Georges Henrys, George Williams, Martin Williams, Martin Kings og William Georges Forklaringer pag 8-9, 10, 14-15, 16-17, 26, 37, 53-54, 56-58, 82, 85, 95-96 og 102-103. Ved samtlige disse Forklaringer havde Tiltalte intet at erinde, naar undtages at det overhovedet er noget characterskifte hos Negerne, at de ikke letteligen betroe til de Blanke hvad der vedkommer deres egne Anliggender, ligesom han ogsaa fremhævede, at det i al Fald nærmest maatte paahvile vedkommende Politiofficerer at være opmærksomme paa og efterspore de Bevægelser som i den omhandlede Henseende maatte have fundet Sted mellem Negerne, og derom gjøre fornøden Indberetning til Generalgouvernementet; hvortil han yderligere tilføiede, at der ved Markederne, som i Byerne holdes hver Løverdags, stedse skal være to Politibetjente tilstede for at paasee Ordens Overholdelse.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihæbet og blev derefter Forhøret udsat til Løverdags d: 13de dennes Kl. 10 Formiddag, til hvilken Tid Tiltalte vedtog at møde.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 den 13de Juli var Commissionen igjen samlet paa det ovennævnte Sted, hvor da Forhøret continuerede.

Tiltalte, der var mødt, blev foreholdt, hvad af Politifuldmægtig Exam. jur. Collberg i Actors Bilag N 2 pag 304-5 er forklaret om, at, han efter Katastrofen paa de Franske Øer havde hørt omtale, at der blandt Negerne paa St. Croix skulde være Tale om at de ogsaa vilde være frie, samt Præsten O'Ryans Forklaring i samme Bilag pag 334 om at han 3 à 4 Uger før Urolighederne udbrød havde hørt fortalte, at en Neger fra Mt: Stewart skulde være gaaet til Sydside-Plantagerne for at revolttere Stemningen der, men Tiltalte erklærede, at han Intet har hørt om hvad der saaledes af disse Deponeter er omfoklaret. Videre foreholdtes Tiltalte Kjøbmand David Finlays og Major Logans Forklaringer pag: 266 og 267 til 268 i hvilken Anledning han bemærkede, at han vel ikke tør modsige at have hørt den sidstnævnte Deponents omfoklarede Samtale med denne, og at Logan under Samtalen have yttret, at Negerne vare utilfredse, og at han havde hørt, at de holdt Møder paa Landet, men Tiltalte kan dog nu ikke gjenkalde sig at en saadan Samtale har fundet Sted og heller ikke at han derunder har udledt sig paa en saadan Maade, som dels af Major Logan, dels af Kjøbmand Finlay er forklaret. Iøvrigt tilføiede han, at det i den omhandlede Periode, umiddelbart før Opstanden, var kommet frem for Øen, at der imellem Negerne circulerede Rygter,

nemligen om at han fra den herværende Regjering skulde have modtaget Ordre [*opslag 9*] til at emancipere Negerne, men at han holdte denne Ordre tilbage; og det var ham ei heller ubekjendt, at disse Rygter indvirkede paa Stemningen iblandt Negerbefolkningen, ligesom han og vidste, at der i den oftnævnte Periode af og til afholdtes Møder af Negerne omkring i Landet, dog saavidt han havde erfaret ikke hyppigere eller paa anden Maade end sædvanligt. Det forekom endog Tiltalte, at Negerne i hiin Periode var paafaldende rolige, paafaldende naar Forholdene tages i Betragtning, og navnlig da flere ydere Omstændigheder, der vare saa velskikkede til at fremkalde Uroe iblandt Neger-Befolkningen, han antog, at den paa den foranførte Maade betegnede rolige Tilstand iblandt Negerne tildels maatte forklares ved en Bestræbelse for at ineddysse deres Foresatte navnlig Planterne og Forvalterne, hvilket aldeles stemmer med hans Erfaring om Negernes Charakter, hvorefter de pleie omhyggeligen at skjule de Forehavender, der af dem maatte være paatænkte. Fremdeles foreholdtes Tiltalte den af Planter Henry Knight af Plantagen Springgarden pag 409-410 afgivne Forklaring om en s Samtale, der fandt Sted imellem ham og Tiltalte 2 à 3 Maaneder før Opstanden. Tiltalte erindrer meget vel denne Samtale, men maatte paa det bestemteste benægte, at have udtalt sig om, at Henry Knight maatte tage sig iagt "naar der engang udbrød en Revolution", hvorimod han alene sigtede til og omtalte mulige Muligheder paa selve den Knight, tilhørende Plantage, og var hertil foranlediget ved Anmeldelser, som Tiltalte havde modtaget fra flere Negre om Misligheder, der paa bemeldte Plantage skulde finde Sted ved Transport af Sukkere derfra til en anden Plantage, fra hvilken sidste Udførselen med større Lethed kunne iværksættes med særdeles Hensyn til at den sidstberørte Plantage ikke var behæftet med Gjæld til Kongens Kasse. Derimod vedgaar Tiltalte, at have til fornævnte Deponent yttret sig omtrent, som af denne opgivet, at han paa det Sted hvor han var, da dette Sted laae afsides, vilde være meget udsat for Farer, og at, naar der skulde udbryde Uroligheder, vilde det skee i dette Nabolag; hvorved dog Tiltalte bemærker, at han ogsaa herved kun sigtede til Uroligheder af den ovenantydende Art paa selve Plantagerne. Paa given Anledning tilføier derhos Tiltalte, at Plantagen Springgarden er beliggende i den Nordvestlige Deel af Øen, henimod Hams-Bay og under Frederikssteds Jurisdiction. Iøvrigt nægter Tiltalte ingenlunde, at han nærede den Anskuelse, at saafremt mulige Uroligheder af en saadan Art, som de der senere indtraadte, skulde finde Sted, maatte dette i al Fald snarest antages at ville blive Tilfældet paa Vest-Enden, og navnlig i den Egn, hvor den nylig nævnte Plantage ligger eller idet hele i den nordvestlige og nordlige Deel af Øen, og støtter denne sin Anskuelse fornemligen paa Terrainets bjergige og bakkede Beskaffenhed, i Forbindelse med den afsides Beliggenhed, hvortil kommer, at det forholder sig fuldkomment rigtigt hvad Oberst de Nully N 2 p 46 har anført om, at Negerbefolkningen paa Vest-Enden var den mindst velsindede og at den fri couleurete Befolkning [*opslag 10*] i Frederikssted var mindre at stole paa, efter Tiltaltes Formening tildels netop paa Grund af Fraliggenheden fra Christianssted og den mindre Berøring, Befolkningen desaarsag havde med Generalgouvernementet.

Med Hensyn til at det i Tiltaltes Besvarelser af 25de Septb 1848 er yttret, at det er et Factum, at Politiets organisation har været saaledes beskaffent, at ingen tilstrækkelig Underretning angaaende den iblandt Landnegerne stedfindende Stemning har været at tilveiebringe [N 2 pag 10], blev det for Tiltalte fremhævet, at de tidligere foreholdte Forklaringer af forskellige Politiembedsmænd gaae ud paa, at Tiltalte, der efter flere Udsagn saagodtsom Intet overlod til Politimesterne af hvad der vedkom Negerne, ikke har foretaget sig meget for gennem bemeldte Embedsmænd, at komme til Kundskab om den Stemning, der i den omhandlede Henseende herskede imellem Negerne, og at saaledes end ikke de Kræfter ere blevne benyttede, som efter Politiets daværende Organisation stode til Raadighed. Men Tiltalte erklærede hertil, at han, som forhen anført, maatte, uden særligt Paalæg til de vedkommende Politiembedsmænd, at kunde stole paa at disse, enhver for sit Vedkommende, opfyldte sine Pligter, idet han for øvrigt antog, at ingen hensigtssvarende Foranstaltning fra hans Side kunde være at træffe, eller med andre Ord ingen Foranstaltning der virkelig vilde have været til nogen Nytte, og at slige Foranstaltninger i al Fald maatte have været trufne i et saadant Omfang, hvortil Midlerne ikke vare forhaanden. Opfordret til nærmere at erklære sig over det Politipersonale, som til den ovennævnte Tid fandtes paa Øen, bemærkede Tiltalte, at der i hver af Øens tvende Jurisdictioner var en Politimester og en Politi-adjutant, samt, forsaavidt

han for Øjeblikket erindrer, i Christianssteds Jurisdiction omtrent 6 à 7 og i Frederiksteds Jurisdiction omtrent 4 Politibetjente. Om Betjentenes Antal vilde herved det næste Møde meddele nærmere Oplysning. - Øen er derfor inddeelt i 8 Quarterer, og i ethvert af disse er en saakaldet Quarteer-Capitain, til hvem de øvrige Plantere og Forvalterne med Flere have at gjøre Anmeldelse i Politi-Anliggender, hvorefter Quarteer-Capitainen gjøre Indberetning til Politimesteren og denne i fornødent Fald til Generalgouvernementet. Men ligesom Tiltalte ei kunde ansee dette Personale tilstrækkeligt til dermed at kunne udrette noget Gjennemgribende i den ovennævnte Henseende, saaledes anseer han det forbundet med uoverstigelige Vanskeligheder, at faae Personalet forøget i en saadan Grad, som hertil vilde være nødvendig, og han bemærkede, at han endog om Ansættelse af nogle enkelte flere Betjente oftere forgjæves har havt Forhandlinger med Borgerraadet. - Tiltalte blev dernæst gjort opmærksom paa med hvilken Redebonhed Regjeringen, som den under N 28 fremlagte Gjenparts Skrivelse af [opslag 11] 12te Juli 1848 udviser, var villig til at gaae ind paa et fra hans Side stillet Andragende om Iværksættelse af de til Haandhævelse af Coloniens Sikkerhed nødvendige Politiforanstaltninger, idet endog den blotte Antydning herom i hans Beretning af 30te Mai f: A: har været tilstrækkelig til at fremkalde den i Handelsministeriets nysnævnte Skrivelse meddelte udstrakte Bemyndigelse, og det foreholdes ham om der ikke under de daværende Forhold og i den i Beretningen af 30te Mai 1848 udtalte Erkjendelse af at Politivæsenet paa Øerne ikke længere svarede til den forandrede Tids omstændigheder, maatte have været tilstrækkelig Opfordring for ham til at foranledige de i oftnævnte Henseende fornødne Politiforanstaltninger truffe i alt Fald under forventet Approbation, saa og om der ikke havde været Anledning til tidligere at erhverve den i Handelsministeriets Skivelse af 12te Juli 1848 givne Bemyndigelse. Dette Sidste vil Tiltalte ikke indrømme, og bemærker der hos, at det ikke stod til ham at beordre Udtællinger af den Kongelige Kasse i det omhandlede Øjemed, medens han paa den anden Side holder sig forvisset om, at den derværende Regjering, der maatte have givet Ordre til saadan Udbetaling, paa hans Forslag herom ikke vilde være gaaet ind derpaa, men han erkjender, at intet Forslag i denne Retning af ham er blevet Regjeringen forelagt forsaavidt Tiltalte i den Anledning specielt paaberaabte sig, at Regjeringsraad Kunzen efter hans Formeening ganske vist ikke var gaaet ind paa et saadant Forslag, betydes det Tiltalte, at en saadan Forudsætning ikke syntes at finde Hjemmel i den Maade hvorpaa Regjeringsraad Kunzen har udtalt sig N 2 p 109 idet denne navnlig sammesteds har yttret, at alt hvad der angik Slave-Politiet ganske henlaae under Generalgouverneuren, saa at det synes lidet antageligt at Regjeringsraaden, naar et bestemt Forslag var fremkommet fra Generalgouvernementet, vilde have paataget sig Ansvaret af at nægte Samtykke til de Udgifter, der til sammes Iværksættelse vare fornødne; men Tiltalte vedblev uforandret sit Forrige. - Det foreholdtes ham endvidere, at netop den Omstændighed, at han, som af flere Deponenter udsagt, i sin Stilling som Generalgouverneur kun overlod lidet til Politimesterne af, hvad der vedkom Negerbefolkningen, maatte synes at indeholde dobbelt Opfordring til under de daværende vanskelige Forhold at træffe særegne Foranstaltninger for ikke at udsætte sig for Muligheden af at holdes i fuldkommen Uvidenhed om den gjærende Stemning som sees virkeligen at have hersket imellem Negerne; men Tiltalte vil ikke anerkjende fra denne Side betragtet at have indledt Slaget, som i hans Stilling havde været Pligt. Gjort opmærksom paa, at her ikke nærmest er Spørgsmaal om en gjennemgribende Omorganisation af Landpolitiet, men at allerede nogen Forøgelse af Politipersonalet, Antagelsen af nogle beredne Betjente og lignende Foranstaltninger, der dog ei kunde medføre for betydelige Udgifter, navnlig i Forhold til Øjemedets store Vigtighed, muligen vilde have virket ikke bedst i den omhandlede Retning, bemærker han hertil, at selv de [opslag 12] til slige indskrænkede Foranstaltninger nødvendige Udgifter ikke vilde have kunnet bestrides med de Midler, der havdes til Raadighed, og at han derhos troer, at saadanne Foranstaltninger ikke vilde have ledet til Slaget, hvilket sidste han vedbliver, uagtet han gjordes opmærksom paa i hvilken Grad de under Sagen fremkomne Oplysninger, og deriblandt de ham ved forrige Møde foreholdte Forklaringer af Forhørsudskrift N° 3, tale imod Rigtigheden af denne Forudsætning, og omvendt bestyrke den af Cancellieraad Øgaard udtalte Anskuelse [N 2 pag 186], hvormed Tiltalte tidligere er blevet gjort bekendt. - Det blev endvidere Tiltalte foreholdt, at han har vedgaaet, at have tænkt sig, at saadanne Uroligheder, som de der senere indtraadte, i alt Fald snarest kunde ventes at vilde opstaae i Districter, der henhørte under Frederikssteds Jurisdiction,

og han opfordredes i Forbindelse hermed til at forklare sig over, om den Tillid, hvormed han vel havde stolet paa at vedkommende Politiembedsmænd uden særligt Paalæg vilde vide at opfylde deres Pligter, var vel begrundet med Hensyn til denne Jurisdiction, hvor Politimesteren, efter hvad Tiltalte selv har erkjendt, var en svagelig Mand, der sjældent kom udenfor sit Hjem og kun lidet kjendte til Forholdene i Jurisdictionen, hvilken Charakteristik iøvrigt ganske stemmer med den Udtalelse af Regjeringsraad Kunzen, der findes i N 2 p 94, hvor Justitsraad Andreson betegnes som en af Alderen i høi Grad svækket Mand, jfr: Andresons egen Erklæring pag 300, hvorhos Tiltalte endog udtrykkeligen har til kjendegivet, at han ingen Tillid havde til Justitsraad Andresons Dygtighed som Politimester. Tiltalte havde i denne Henseende kun at forklare, at han i de senere Aar, da Justitsraad Andreson især var affældig, specielt havde paalagt ham i det mindste hver Uge, forsaavidt Tiltalte ikke selv indfandt sig i Frederikssted, enten personlig eller ved Politiajntanten mundtlig til ham at indberette om noget Mærkeligt Politivæsenet betræffende var indtruffet i Jurisdictionen, og Tiltalte gjentager iøvrigt hvad han allerede forhen har anført, at han end ikke havde nogen speciel Formodning om, at Gjæringer, sigtende til at fremtvinge Emancipationen, herskede imellem Negerne, i hvilken Henseende dog Tiltalte foreholdtes, at allerede den af ham omtalte "paafaldende" Rolighed imellem Negerne maatte synes at kunde have afgivet et Indicium til i nogen Grad at opvække en saadan Formodning.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte intihaberet, dog at han forsaavidt det er tilført Protocollen at flere Deponenter udsagte, at han i sin Stilling som Generalgouverneur kun overlod lidet til Politimesteren, bemærkede, at dette dog i al Fald ikke bør forstaaes saaledes, at han har tilsigtet eller virket til at betage Politiembedsmændene noget af den Vane ligeoverfor Negerne tilkommende Myndighed, hvorimod det forholder sig rigtigt, at Negerne i Mange Tilfælde henvender sig directe til Tiltalte, hvilket navnlig hyppigt skete fra de til Frederikssteds Jurisdiction henhørende Districter, hvorom Tiltalte allerede forhen har havt Leilighed til at yttre sig i Anledning af Justitsraad Andresons Forklaring N: 2 p 300. Forhøret [opslag 13] blev derefter udsat til Mandagen d: 15de Formiddag Kl 10 til hvilken Tid Tiltalte vedtog at give Møde.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 den 15de Juli var Commissionen igjen samlet paa det ommeldte Sted, hvor da Forhøret continuerede. Tiltalte, der var mødt, bemærkede, i Henhold til det ved forrige Møde Passerede, at han nu efter nærmere Undersøgelse kan meddele, at Politiet paa St: Croix ifølge Correspondence med Øens Borgerraad blev i October 1837 bestemt, at skulle bestaae af det efternævnte Personale: i Christianssteds Jurisdiction en Politimester, en Politiajntant, en Arrestforvarer, en Gadecommissair og Politibetjent, og 4 andre Politibetjente; og i Frederikssteds Jurisdiction ligeledes af en Politimester, en Politiajntant, og 5 Politibetjente af hvilke den ene tillige fungerer som Gadecommissair i Frederikssted, desforuden er det i øvrigt fornødne Personale ansat ved det nye Arresthus ved Christianssted.

Tiltalte foreholdtes Regjeringsraads Kunzens Forklaring N 2 p 108 ang: at han ofte med Tiltalte har afhandlet om der ikke kunde være at træffe nogle Forholdsregler for at saadant mulig markant Tilfælde, som det senere indtrufne, i hvilken Anledning Tiltalte bemærkede, at saadanne Forhandlinger i al Fald kun har fundet Sted under tilfældige Samtaler, og paa Spørgsmaal, hvilke Forholdsregler af denne Art, der fra Tiltaltes Side ere blevne trufne, henviser han til sin Yttring i Skrivelse af 25de Septb 1848 (N° 2 p. 11), om at han i sin Beretning til Handelsministeriet af 30te Mar 1848 havde henvendt den herværende Regjerings Opmærksomhed paa Politiets mangelfulde Organisation. Foreholdt, at Regjeringsraad Kunzen endvidere pag 174-175 har forklaret, at han oftere for raadet Tiltalte tit at fjerne Justitsraad Andreson som Politimester i Frederikssted Jurisdiction, fordi Enhver kunde see, at den gamle svagelige Mand i de seneste Aar ikke kunde føre noget Polititilsyn endsige i Landjurisdictionen, men, at dette forblev uden Resultat, bemærkede Tiltalte, at Kunzens Raad herom alene ere fremkomne, som confidentielle Meddelelser, men ikke embedsmæssigt, og at Tiltalte vistnok ganske delte Ønsket om at faa Justitsr Andreson fjernet fra Politimester Embedet i Frederikssted Jurisdiction, men at Betænkeligheden fra den finantsielle Side afholdt ham fra at gjøre noget Skridt i denne Retning. Forsaavidt Tiltalte har paaberaabt, at Regjeringsraad Kunzen ikke embedsmæssigen har gjort Forslag om Justitsraad Andresons Entledigelse, foreholdes ham specielt

Kunzens Forklaring pag 109 om at han ifølge sin Embedsstilling, som juridisk Regjeringsraad, intet havde at gjøre med Politivæsenet paa Øen i det hele, samt at det forrige Kgl: Danske Cancellie ved Skrivelse af 14de Marts 1848 havde tilkjendegivet, at det skulde forblive ved denne Praxis, i hvis Følge den juridiske Regjeringsraad end ikke havde noget at bestille med Politivæsenet for de Frie. Da Tiltalte yttrede, at han ikke saae sig i stand til med fuldkommen Bestemthed at erklære sig om Rigtigheden af det saaledes fra Regjeringsraad Kunzens Side Anbragte, vedtog Commissionen igjennem Justitsministeriet, at see tilveie-bragt en bekræftet Gjenpart af, den paaberaabte Cancellieskrivelse.

Betræffende de militaire Forholdsregler, der i den omhandlede Periode af Tiltalte bleve truffe for muligt mødende Tilfælde, henholdt han sig til sine Bemærkninger i den oftnævnte Skrivelse af 25de Septbr 1848 (N 2 p 11-12) hvilken Deel af bemeldte Skrivelse [*opslag 14*] blev Tiltalte forelæst. - Med specielt Hensyn til det, sammesteds Anførte om Anskaffelse af flere Artilleriheste, foreholdtes Tiltalte den i Bilaget N° 4 p 30 indeholdte Gjenpart af en Skrivelse fra Generalgouvernementet til St. Croix Borgerraad af 9de Juni 1848 – ikke 8de Juni – og han erkjendte i det Hele denne Gjenparts Rigtighed, hvoraf blandt andet fremgaaer, at det var 5 Heste, om hvis Anskaffelse der var Tale. Forsaavidt det i N 2 pag 12 anføres, at Tiltalte beordrede et Detachment af et par Underofficerer og 24 Musketerer til at afgaae til VestEnden for at forstærke Besætningen i Frederiksfort, erkjendte han, efterat være foreholdt Kammerjunker Capitain Castoniers Erklæring i N: 2 pag 221 og hans Forklaring i samme Bilag pag 227, at Detachmentet kun bestod af 2de Underofficerer og 16 Menige. Betræffende dernæst det Anførte angaaende Ordrene til Majorerne Gjellerup og Falbe foreholdtes endvidere Tiltalte derhos Forklaringer *ibid.* p. 61 og 74-75, og erkjendte bemeldte Forklaringers Rigtighed, navnlig ogsaa forsaavidt de ere afvigende fra det af, som i Skrivelse af 25de Septbr 1848 Anførte. Med Hensyn til det ophævede borgerlige Artillerie-Corps foreholdtes Tiltalte fremdeles hvad derom er yttret af Oberst de Nuilly p 54 og af Major Keutsch p: 78, foruden hvad Major Falbe derom anfører pag 74, og Tiltalte bemærkede herved, at bemeldte Artillerie-Corps er ophævet i Kraft af et Kongeligt Rescript, hvis Datum han lovede til næste Møde at opgive, og at han ikke har fundet sig foranlediget til senere at gjøre noget Skridt for at bevirke Gjenoprettelsen af oftnævnte Corps, fordi han betragtede en saadan Foranstaltning som uforholden og uhensigtsmæssig.

Tiltalte blev dernæst gjort bekjendt med hvad Acterne indeholdt angaaende den maadelige Tilstand, hvori Frederikssteds Fort skal have befundet sig, og blev i denne Henseende navnlig foreholdt Capitain Castoniers Indberetning af 16 Marts 1847 og 6de Mai 1848 i N° 4 pag 32-33 og 36-38, saa og Capitainens Rapport til Kammerherre Oxholm i N 2 p 37 og hans Forklaring i samme Bilag pag 226 og endelig hans Skrivelse af 25de Marts f: A i N° 4 p 93 & 94. Tiltalte erklærede at det ikke forholder sig rigtigt; at Frederiksfort paa den Tid, Opstanden udbrød, har været forfaldet, idet han derhos bemærkede, at de Mangler, hvorom er skeet Indberetning og, som af de Vedkommende ere befundne virkeligen at behøve Afhjælpning, ogsaa i sin Tid ere bleven afhjulpne, ligesom der ei heller ved hans personlige Tilstedeværelse i Fortet er blevet ham paaviist virkelige Mangler, til hvis Afhjælpning han ikke snarest muligt har truffet enhver Foranstaltning, han som Generalgouverneur fandt at burde træffe. Derimod er det vistnok ganske rigtigt, at Fortet i sig selv efter sin Beskaffenhed kun frembyder et maadeligt Forsvar, men om nogen væsentlig Omdannelse af det kunde der efter de forhaandenværende Omstændigheder ikke være Tale. Forsaavidt det specielt var blevet udfaret at Castoniers Indberetning af 16de Marts 1847 blandt andet indeholder Udsættelse om at Platformene paa begge de hele Bastioner trængte til Omlægning under Kanonerne, og at denne Udsættelse i det Væsentlige findes gjentagen i Indberetningen af 6de Mai 1848, bemærkede Tiltalte, at dette kun viser, at Udsættelsen i den førstnævnte Beretning af Regjeringen ikke er fundet at være tilstrækkelig begrundet, og hvad Castoniers til Forhøret afgivne Forklaring, i Forbindelse med hans Rapport til Kammerherre Oxholm, og hans Skrivelse af 25de Marts 1849, indeholder, som staaer i Strid med hvad Tiltalte her i Commissionen har erklæret, maatte han modsige som urigtigt.

Med Hensyn til Fortets Garnison blev Tiltalte meddeelt de Oplysninger, som indeholdes i N° 2 pag 221-222 cfr. pag 227, 325 og 372 samt hvad Capt. Castonier i sin oftnævnte Skrivelse af 25de Marts f.A. (N 4 p 94) har opgivet om at [*opslag 15*] den ham i Juni 1848 sendte Forklaring af 2 Underofficerer og 16 Mand Infanterie var betydelig under den Styrke, han havde anseet nødvendig, saa og hans Bemærkninger i

Skrivelse af 6te Juni f.A. (N° 2 p 376) om Grunden, hvorfor en tilstrækkelig Besætning i Frederiksfort formentligen var af megen Vigtighed, og endeligen hans i Rapporten af 14de Juli s.A. (N 2 p 39) udtalte Formening, at hvis Garnisonen havde været 50 à 60 Mand stærkere, vilde ingen Excesser have været udvirkede i VestEnde-Bye og heller ikke Negerne have været istand til at tiltvinge sig Frihed paa den Maade som skeet er. I denne Anledning erklærede Tiltalte, at den Besætning, der ved Opstanden fandtes i Frederiksfort, svarede til Bestemmelserne i en om denne Gjenstand afgivet allerhøieste Resolution, naar undtages, at Besætningen, foruden hvad den ifølge allerhøistbemeldte Resolution skulle udgjøre, var blevet forøget med det ovennævnte Infanterie-Detaschement, ligesom han og fremhævede, at der ingen tilstrækkelig Plads i Fortet fandtes for en større Garnison, idet navnlig Localitet for endel benyttes til Arrester, og at en Forøgelse af Garnisonen efter hans Formening heller ikke vilde have nyttet til Noget under de daværende Omstændigheder, i hvilken Henseende han bestemt maatte modsige hvad Capt. Castonier som foranført har udtalt i N 2 p: 39.

Da han gjordes opmærksom paa, at Erfaring fra hvad der passerede ved Christianssted synes at understøtte den Anskuelse, at en Forøgelse af Garnisonen, saafremt ellers en saadan havde kunnet iværksættes, ikke vilde have været saa ganske uhensigtsmæssig, paaberaaber han sig, at denne Erfaring efter hans Formening Intet beviser, fordi Forholdene vare forskellige, navnlig naar hensees til at Begivenhederne ved Christianssted forefaldt efter at Emancipationen var decreteret. Han antager overhovedet, at Besætningens Størrelse fornemmeligen maatte være beregnet paa at kunde virke til Opretholdelse af Politiordenen. Forsaavidt det i Capt. Castoniers Forklaring N 2 pag 227 er antydnet, at Infanteriet blev draget bort fra Fortet i Aaret 1844, bemærkede Tiltalte, at ogsaa dette var grundet paa Kgl: Resolution. Begge de sidstnævnte allerhøieste Resolutioners Dato lovede han ligeledes nærmere at opgive.

Med Hensyn til den saakaldte Prindsens Liv Esquadron foreholdtes Tiltalte hvad herom indeholdes i N 2 pag 223 og N 4 pag 70, i Forbindelse med hvad Esquadronens Chef, Ritmester Farrington har forklaret N 2 pag 259, og hvad Kongens Liv Esquadron angaaende den Oplysning, der om sammes Skrivelse findes i N° 4 p 70 sammenholdt med Chefens, Premieer-Lieutenant Bithams Forklaring i N 2 pag 167 og Lieutenant Woods ibidem pag 231, hvorhos han tilspurgtes om Grund til at bemeldte Rytter-Esquadroner vare nedsunkne tildet ringe Antal som de sees ved Opstandens Udbrud at have udgjort, og at der ikke er truffet hensigtsmæssig Foranstaltning til, at der idetmindste holdtes en lille Stamme afvexlende i Øvelse, hvilket vel hverken vilde have paabyrdet Staten Udgift eller have været Planterne til nogen væsentlig Hinder eller Byrde hvorhos det herved tillige bragtes Tiltalte i Erindring, at han i sin oftnævnte Skrivelse af 25de Septb 1848 [N 2 p 17] selv har udtalt, at den militaire Styrke endogsaa var utilstrækkelig til Byernes Forsvar, og at den hele militaire Magt næppe var tilstrækkelig til Vagttjenesten, ligesom endelig Tiltalte foreholdtes Major Krutsches herhenhørende Yttring N 2 p 78. Tiltalte bemærkede i denne Henseende, at ligeledes de omtalte Ryttercorpses Størrelse ere bestemt ved Kgl: Resolution, hvis Datum ogsaa vil blive nærmere opgivet, og at det især efter Emancipationen af Forordningen af 18de April 1834 ansaaes af Vigtighed, at de Blanke ikke i særskilte Corps holdtes adskilte fra de Frifarvede, hvorfor Tiltalte ønskede at virke til, at Planterne og Forvalterne, der udgjorde den Deel af Landbefolkningen, som især attraaede Ansættelse i Esquadronen hellere indtraadte [opslag 16] i Center-Divisionen, paa hvis Opretholdelse i god Stand Tiltalte lagde saameget større Vægt, som denne Deel af Militair var bedst skikket til at benyttes efter Localiteterne paa Øen. - Han tilføiede derhos, at det Mandskab, der havdes ved begge Esquadronerne, virkeligen holdes i saadan Øvelse som ansaaes fornøden. - Med Hensyn til Center Divisionen og Frederiksstedes Brandcorps, bemærkede Tiltalte, efter Forehold af de Oplysninger, der om sammes Styrke og Beskaffenhed indeholdes i N 4 p 70 og N° 2 p 213, 223 og 402, at ogsaa disses Corpsers Størrelse er grundet paa allerhøieste Bestemmelse; at Center Divisionens Øst-Compagnie vel var bedre holdt end Vest-Compagniet, tildels paa Grund af den dygtigere Commando, men at det er aldeles uberettiget, naar Capt. Castonier i N 2 p 223 har stillet Vest-Compagniet saa lavt, at han har antegnet det som bestaaende af for det meste udresserede og daarligt exercerede Bønder, og at den Omstændighed, at Brandcorpset kun for endel nær bevæbnet, tildels endogsaa kun med Sabler, havde sine særegne Grunde, hvoriblandt navnlig, at andetn og fuldstændigere Bevæbning til dette Corps ikke uden Vanskelighed igjennem Borgerraadet kunde tilveiebringes, og at

Mandskabet for endel bestod af Folk, hvem det ikke var ubetænkeligt at betroe Vaaben, isærdeleshed Geværer. For øvrigt indeholdt og den først berørte allerhøieste Bestemmelse Regeler for Center-Divisionens og Frederikssteds Brand-Corpses Bevæbning.

Det tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet med Bemærkning, at hvad der er opgivet om Politipersonalets Størrelse er, som anført, stemmende med hvad der blev vedtaget i 1837, men at Tiltalte ikke tør paastaae, at der ikke senere kan have fundet en eller anden Forøgelse af Personalet Sted.

Forhøret blev derefter udsat til Tirsdagen d 16de Juli Formiddag Kl: 10 til hvilken Tid Tiltalte vedtog at møde.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 den 16de Juli var Commissionen igjen samlet paa det ommeldte Sted, hvor da Forhøret continuerede. Tiltalte var mødt og bemærkede i Continuation af hvad han ved sidste Møde opgav om Politipersonalet i Frederikssteds Jurisdiction, at der nogle Aar efter 1837 blev af det forrige Danske Cancellie resolveret at Constitution maatte meddeles til en Fuldmægtig ved Politimester og Byfoged-Embedet i Frederikssted; og det er formentligen til denne Officiant der sigtes i Politiadjutant Diderichsens Forklaring i N 2 pag 272 forsaavidt der sammesteds omtales en Fuldmægtig.

Hvad dernæst angaaer Tidsrummet fra det Øjeblik Tiltalte modtog Capitain Castoniers Rapport om Uroligheders Udbrud i Omegnen af Frederikssted og indtil Emancipationen blev declareret, blev Tiltalte paa Begjæring forelæst de Bemærkninger dom herom indeholdes i hans under N 33 in originale fremlagte Indberetning til det daværende Handelsministerium af 15de August 1848 pag 2-8 samt i hans Skrivelse af 25de Septb: s: A: i N 2 pag: 13-18, hvortil han i Eet og Alt henholdt sig.

Tiltalte forklarede yderligere, at han forlod St. Thomas Søndagen den 2^{den} Juli 1848 om Morgenen og ankrede i Bassinet ved Christianssted samme Dag omtrent Kl. 4 Eftermiddag, hvorved han bad bemærket, at det forholder sig rigtigt, som forklaret af Captainlieutenant Irminger (N 2 p: 25), at det var hans Plan ved Ankomsten fra St Thomas til St. Croix at gaae i Land paa Vestenden, hvis han paa Grund af Vinden ikke kunde lande ved Bassinet, i hvilken Anledning hans Vogn i forveien var sendt ned til Frederikssted. Henimod Aften kjørte han i følge med Capitain Lieutenant Irminger til Bulows-Minde, og her modtog han, som anført i hans Skrivelse af [opslag 17] 25de Septbr 1848 (N 2 p: 13) Klokken 1½ om Natten mellem Søndag og Mandag Capitain Castoniers Melding om at Uroligheder vare udbruden iblandt Negerne paa Vest-Enden. Han tager sig strax derpaa, henvend Klokken 2, tilligemed Irminger til Christianssted, idet han ansaae det for sin første Pligt, at forvise sig om Tilstanden paa dette Øens vigtigste Punkt, og tillige anordne de fornødne Forholdsregler. Paa given Anledning tilføiede han, at Afstanden fra Bulows-Minde til Christianssted er c: ½ Miil; det er noget for Knapt, naar den af Capt: Lt: Irminger (N 2 p 24) kun er anslaaet til en Fjerdingsvei; og forsaavidt Irminger sammesteds har bemærket, at han, da der blev redet Fod for Fod, paa Opfordring til Tiltalte om at ride noget hurtigere, erholdt det Svar, at Tiltalte ikke kunde taale et stærkere Ridt, erindrede Tiltalte, at han med Forsæt reed Skridt for Skridt, for at iagttage om der underveis i den ikke ringe Udstrækning af Landet, der kunde oversees, sporedes nogen Bevægelse; det var nemlig netop Maaneskin og Luften meget klar. Efter Ankomsten til Christianssted lod han kalde adskillige dels civile og dels militaire Embedsmænd, næreligen Justitsraad Friderichsen, Major Falbe, Major Keutsch og Premier Lieutenant Meincke m Fl.; hvilke foruden Capr: Lt Irminger deltog i Ventilationen om, hvad der i Anledning af den modtagne Rapport maatte være at foretage. - Han fandt imidlertid Betænkelighed ved strax at træffe nogen umiddelbar Foranstaltning sigtende til at undertrykke de opstaaede Uroligheder, idet han ansaae den fra Catonier modtagne Rapport for tilstrækkelig. Hvad der i Overensstemmelse hermed er forklaret af Major Gjellerup N 2 p 58 og af Lt: Meincke p 86-87 blev Tiltalte foreholdt, og af ham vedgaaet som rigtigt. Imidlertid lod han ikke Tiden hengaae ubenyttet. Angaaende de militaire Foranstaltninger, han uopholdeligen traf, henviser han til det i N 33 pag 2 Anførte, og beder derfor tilføiet, at han, som forklaret af constitueret Havnemester Mac Cullen /N 2 pag 187/, beordrede denne til at gaae ombord i Orlogsbriggen for at foranledige, at 12 Kanoner ere bleven sendte i Land til Besættelse af Fortet. De angaaende bemeldte militaire Forholdsregler afgivne Forklaringer, der findes i samme Bilag p 66, 87, 140,

187-188 og 230, erkjender han i det hele som rigtige, og bemærkede fremdeles, ved at foreholdet Pr Lt: Holsteins Forklaring 204 at han, saavidt mindes, omtrent Klokken 7, ved Major Gjellerup beordrede Holstein at overtage Commandoen over et Detachment, der skulde rykke ud af Byen, og kort efter personligen meddelte Lt Holstein Ordre derhen, at han med sit Detachment skulde tage Stilling paa Plantagen Diamond & Ruby og derfra forhindre at Masser af Negerer trængte hen imod Byen. Det blev derhos i Løbet af Natten paadraget Major Keutsch, ved en paalidelig Neger i al Stilhed at lade udforske Tilstanden omkring paa Landet i Christianssteds Jurisdiction, og det forholder sig rigtigt, at Major Keutsch, som af denne forklaret p 76 i Anledning heraf lod sin Kudsk ride ud afd Nordsiden til, samt at denne retournerede omtrent Klokken 6 om Morgenen med den Besked, at han havde fundet alt roligt, lige indtil Kingshill. Ogsaa blev det af Tiltalte overdraget Justitsraad Friderichsen at lade indhente Underretning om hvorledes Tilstanden var i Egnen omkring Christiansteds By, og han modtog snart gennem Justitsraad Friderichsen, som forklaret af denne pag 134, Melding om at han med paalidelige couleuerte Personer havde ladet anstille Undersøgelse i Egnen henimod Midten af Landet samt at de Udsendte vare vendte tilbage med Beretning om at de ingen Uroligheder havde truffet paa. Omtrent Klokken 7 modtog han med Kudsk Mads Jørgensen Bogense, [opslag 18] som retournerede med Tiltaltes Vogn, der, som foranført, var bleven sendt til Frederikssted, det pag 76, 79, 230 og 289 omtalte Brev fra Tiltaltes Broder Kammerherre Capt: og Toldinspecteur Scholten, der da fungerede som Vores Stads hauptmand i Frederikssted. Dette Brev hvoraf Tiltalte ikke længere ere i Besiddelse, og af hvilket han heller ingen Gjenpart kan producere, indeholdt en kort Beretning om, at der var udbrudt Uroligheder blandt Negerne paa Vestenden, men saavidt mindes uden Angivelse af de dermed forbundne nærmere Omstændigheder, ligesom Meddelelsen var aldeles privat; og forsaavidt Major Keutsch p 76 har forklaret, at Brevet tillige skal have indeholdt Yttringer om, at naar Negerne vilde have deres Frihed, var der vel hintet Andet at gjøre end at give dem den, eller i al Fald lignende Yttringer i denne Øjemed, hvilket Angivende bestyrkes ved Kamhr Scholtens Forklaring 289, da tør han vel, ikke bestemt modsige, at Brevet kan have indeholdt deslige Yttringer, men han mindes dog ikke, at saadant var Tilfældet. Foreholdt hvorledes han angaaende Indholdet af det nævnte, fra hans Broder modtagne, Brev kunde udtale sig til Lieutenant Wood saaledes som af denne forklaret pag 230 – hvor for øvrigt Nøiagtighed i Tidsangivelsen er indløbet – og navnlig kunde yttre, at han ikke tillagde den modtagne Efterretning om Urolighederne paa Vest-Enden nogen videre Betydning, uden han mente, at det ikkun var nogle drukne Negerer, som gjorde Spectakeler, samt hvorledes denne Udtalelse kunde bestaae endog blot med den Kundskab, han allerede om Natten havde erholdt ved Rapporten fra Capt Castonier (N 2 p 62), svarede Tiltalte, at han i al Fald efter Lt: Woods Personlighed ikke fandt sig foranlediget til anderledes at Udtale sig til denne.

Tiltalte havde overhovedet, som allerede antydet i hans Skrivelse af 25de Septb 1848 (N 2 p 15), forinden videre foretoges, at turde oppebie Rapport fra Politimesteren i Frederikssted Justitsraad Andreson. Denne Rapport, hvilken findes indført N2 pag 63-64, modtoges derefter samme Dags Formiddag, Klokken 8½, og Tiltalte undlod ikke, navnlig efter den Anledning, Justitsraad Andresons Skrivelse dertil gav at udspørge den Betjent, som overbragte Rapporten, om de nærmere Omstændigheder; paa Betjentens mundtlige Meddelelse i Forbindelse med den fra Justitsraad Andreson modtagne skriftlige Underretning, er den Fremstilling grundet, der af Tiltalte er givet, N 33 pag. 2 og 3. Ved herom at yttre sig tilføiede han, at, da han om Natten modtog Meldingen fra Capt Castonier, forbigik han heller ikke mundtligen at udspørge Ordonantsen om hvad han vidste til Oplysning om det passerede, og Ordonantsens mundtlige Forklaring, paa hvilken Tiltalte for øvrigt lagde nogen sær Vægt, gik blandt andet udpaa, at han ved at passere Center-Linien, var ved Plantagen Høgensborg, der ligger noget over ¼ Miil fra Frederikssted, truffet paa en talrig Masse af Negerer, der spærrede Veien, saa at han endog var bleven nødsaget til med trukket Sabel at slaee sig igjennem Massen, samt at Negerne havde raabt paa at de vilde have Friheden. Tiltalte der efter Modtagelsen af Budskabet fra Justitsraad Andreson først havde paatænkt selv at begive sig til Vest-Enden for mueligen ved sin personlige Nærværelse at dæmpe Oprøret i sit Udbrud, og allerede gjorde sig færdig til at tage af sted i dette Øjemed, blev imidlertid ved den strax efter modtagne i N 33 p 3 omtalte Efterretning om at Negerne skulde have havt i Sinde at bemægtige sig han Person bevæget til ogsaa at opgive dette sit

Forsæt, hvorimod han besluttede at sende Oberst de Nully og Lieutenant Meincke til Vest-Enden; og hvad den disse meddelte Ordre angaaer, vedgik han Rigtigheden af Oberst de Nully Forklaring i N° 2 p 48 forsaavidt den gaaer ud paa, at det blev ham paalagt at tage ned til Vest-Enden for at recognoscere, men naar Oberst de Nully sammesteds tilføier, at det tillige blev [opslag 19] ham paalagt, at han ikke maatte lade skyde, bemærkede Tiltalte, at han ikke mindes at have udtalt sig herom til de Nully hvorved han tillige fremhævede, at en saadan Udtalelse heller ikke synes at kunne have havt nogen speciel Foranledning og efter Beskaffenheden af det Obersten overdragne Hverv. Tiltalte gjordes dog herved opmærksom paa, at Capt. Castoniers Rapport af 14de Juli 1848 /N 2 pag 38/ udtrykkeligen indeholder, at Oberst de Nully, ved sin Ankomst til Frederikssted Mandag Formiddag, tilkjendegav ham, at han /de Nully/ havde Ordre fra Generalgouverneuren om, at der ikke maatte skydes paa Massen; men Tiltalte erklærede i Anledning heraf, at han paa det bestemteste maatte modsige at have instrueret Oberst de Nully om at bringe Capt. Castonier Ordre til ikke at skyde paa Massen, ligesom han ved at gjøres bekendt med den herhenhørende Deel af Lt: Meinckes Forklaring p 87 bad bemærket, at denne, som stod hos, da Tiltalte ved den omhandlede Leilighed samtalede med Oberst de Nully; og til hvem han endog især henvendte sin Tale, fordi han forventeligen havde Tillid til Meincke, ikke vil have hørt Tiltalte give de Nully noget Paalæg om ikke at lade skyde paa Negerne, hvorom Meincke kun ytrer en Formodning støttet paa Udtalelser, som Tiltalte ved andre Leiligheder skal have brugt i samme Retning. Tiltalte tilføiede i den omhandlede Henseende, at forsaavidt han til Oberst de Nully maatte have yttret noget om Skyden, maa han antage, at han derved nærmest har havt for Øye den Ordre, han kort iforveien personligen havde givet Lieut: Holstein og med Hensyn til hvilken han aldeles anerkjende Rigtigheden af Holsteins Forklaring p 204, idet hans Mening da har været, at Oberst de Nully, naar han, hvilket var at forudsee, underveis traf paa Holsteins Detachment, skulde afholde sig fra enhver Indvirkning paa Holstein, som kunde foranledige denne til at handle anderledes end efter den ham af Tiltalte givne Ordre. Oberst de Nully og Lt: Meincke forlode Christianssted, som forklaret pag 48 og 67 om Formiddagen mellem Kl: 8 og 9, og han antager, at det kan forholde sig rigtigt, naar Capt Castonier i sin oftnævnte Rapport (N 2 p 38) anfører, at de Nully og Meincke ankom til Frederikssted Kl: 10½. -

Hvad det i Tidsrummet efter deres Afreise fra Christianssted indtil Lt: Meinckes Tilbagekomst Passerede angaaer, fremfører Tiltalte at Lt: Wood blev kaldet omtrent Kl: 9 Formiddag, og paa Forehold af sSidstnævntes Forklaring om den Samtale, han da havde med Tiltalte [N 2 p 231], erklærede Tiltalte, at denne Forklaring medfører Rigtighed, med Tilføiende, at Holstein dog, som fremgaaer af det forhen Forklarede, allerede Dengang havde forladt Christianssted. Ogsaa blev der kort efter Modtagelsen af Justitsr: Andresons Beretning, efter Conferrence med Regjeringsraad Krieger, for Cancellieraad, Advocatus regius, Øgaard udfærdiget den i N 2 p 95 indførte Constitution til uden Ophold at overtage Politimester Embedet i Frederikssteds Jurisdiction. - Commissionen bemærkede, at Cancellieraad Øgaard, ifølge hans Forklaring pag 183, sees at være indtruffen i Frederikssted lidt før Mandag Middag Kl.: 12.

Hened Kl 1 om Eftermiddagen retournerede Lt: Meincke med Melding om Tilstanden i Frederikssted, og omtrent paa samme Tid erholdte Tiltalte fra sin Broder Kamhr: Scholten med en ridende Neger det Brev, som om meldes p 89 og 292. - Heller ikke dette Brev eller Gjenpart af samme kan Tiltalte fremskaffe, men det indeholdt en paatrængende Opfordring, i eget og de øvrige [opslag 20] Frederikssteds Indvaaneres Navn om at Tiltalte det snarest muligt vilde komme til Frederikssted, da ellers Byen stod i største Fare, hvorved i øvrigt Tiltalte henviser til N 33 p 3-4, der angiver Hovedindholdet af Brevet og Meinckes mundtlige Rapport.

Tiltalte begav sig derefter strax, altsaa omtrent Kl: 1 Eftermiddag, til Frederikssted til Vogns i Følge med Kamjk Landsoverretsassessor Rothe og Lt: Meincke. Forsaavidt det i N 33 pag 4 hedder, at Lt: Meincke, "som efter den fjorten Miils Reise var stærkt fatigeret ankom bagefter i en Vogn", erkjender Tiltalte Rigtigheden af hvad i den Anledning er bemærket dels af Capt-Lt Irminger N 2 pag 25 og dels af Lt: Meincke i samme Bilag p 90, hvorved Tiltalte for øvrigt erindrer, at Meincke egentligen havde tilbagelagt en Reise af 28 Engelske Miil, Tour og Retour. - Forinden Tiltalte forlod Christianssted, havde han beordret Capt: Lt Irminger til med Briggen uopholdeligen at afgaae til Vestenden, hvilken Ordre først blev meddelt i det

Øjeblik, Tiltalte stod i Begreb med at tiltræde Reisen til Frederikssted, og Irminger har altsaa Ret i den Berigtigelse, han gjør N 2 p 25 i hvad Tiltalte har anført N 33 pag 7 om at den nysnævnte Ordre var givet "samtidigt" med Ordren til Lt: Holstein. Det er ogsaa aldeles rigtigt, naar Irminger N 2 p: 25 har forklaret, at den ovennævnte Ordre blev ham meddelt paa hans udtrykkelige Forlangende om en bestemt Ordre for Briggen, i hvilken Henseende Tiltalte ligeledes var blevet foreholdt Major Gjellerups Forklaring p 58-59. Saa havde Tiltalte ogsaa umiddelbart før sin Afreise til Frederikssted overdraget Major Falbe Overcommandoen i Christiansted og Omegn, og paa Forehold af Major Falbes Forklaringer pag 67-68 og 394-395 samt Lt: Rosenkrantzes Forklaring pag 418-19 vedgik Tiltalte i det Hele disse Forklaringers Rigtighed, navnlig og forsaavidt samme indeholder Berigtigelser af hans Anførte i N 33 pag 4-5 ang: de til Christianssteds Forsvar trufne Foranstaltninger, ligesom det og er en Selvfølge, at det i N 33 pag 4 Bemærkede ang: Afsendelsen af Detachmentet under Lieutnt Holsteins Commando maa berigtiges efter Tiltaltes idag afgivne Forklaring. -

Omtrent Kl. 4 Mandag Eftermiddag ankom Tiltalte til Frederikssted, og maa forsaavidt angaaer det der Passerede, specielt henholde sig til N 33 p 5-6, navnlig med Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder han der indrømmede Negerne Fordring om Emancipation Kort derpaa, omtrent om Eftermiddagen Kl 6, tog han tilbage til Christianssted paa Grund af modtagen Beretning om at Negerne havde begyndt at reise sig i Christianssteds Jurisdiction, hvilken Beretning meddeleltes ham af Lieutⁿ Holstein, dennes og Lieutⁿ Woods Forklaringer herom i N 2 p 205 og 232 bleve ham foreholdte og af ham erkjendte som rigtige. Henved Kl: 9 samme Dags Aften indtraf han i Christianssted og foranstaltede snarest muligt det Fornødne til Udfærdigelse af en formelig Proclamation om Emancipations-Acten.

Paa given Anledning bemærkedes derhos Tiltalte, at Afstanden mellem Frederikssted og Christianssted er, som allerede anført N 2 pag 16, omtrent 3½ Danske Miil, og Veien kan, som rigtigheden anmærket af Capt: Castonier i N 2 pag 374, godt tilbagelægges i 2 Timer. Capt: Lieutn: Irmingers Angivelse i N 2 pag 35, at Reisen magelig kan gøres i 1½ a 2 Timer, er efter Terrainets Beskaffenhed mindre correcte. Afstanden imellem Frederikssted og Bulows-Minde er circa 3 Danske Miil, og kan uden forceret Reise tilbagelægges, som anført N 2 pag 374, i 1½ [opslag 21] Time.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet. Forhøret blev derefter udsat til Torsdagen d: 18de Formiddag Kl: 10, til hvilken Tid Tiltalte vedtog at møde.

Bardenfleth   Hedemann   Mourier   Casse

Aar 1850 den 18de Juli, var Commissionen igjen samlet paa dets om meldte Sted hvor da Forhøret continuerede. Tiltalte var mødt, og til formentlig Opfyldelse af det Løfte, han ved Mødet d: 15de dennes havde givet om at meddele nærmere Underretning ang: de forskjellige af ham ved bemeldte Møde paaberaabte allerhøieste Resolutioner, afleverede 1) en Skrivelse fra General-Commandoskabet af 23de Mar 1832, der communicerede et allerhøieste Rescript af samme Dato, 2) bekræftet Gjenpart af det allerhøieste Rescript af 17de October 1834, 3) bekræftet Extract af en Skrivelse fra Bureauet for Armeens Commandosager til Tiltalte af 23de Januar 1843 og 4) bekræftet Extract ang: nogle Generalgouvernementet givne Paalæg om Beparelser i Udgifterne til Militair-Etaten paa de Danske-Vestindiske Øer m: m:, i hvilket Document, blandt andet henvises til et materiel Forslag af Generalgouvernementet dat: 25de Novb: 1843 og til et allerhøieste Rescript af 26de Marts 1844, hvorved bemeldte Forslag blev approberet. Han indleverede endvidere 5) en Rapport fra Major Falle af 16de Juni 1848 ang: det Materielle i Forterne m: v:. De saaledes efterleverede Documenter bleve acterede under Ltr: E-J. Videre foreviste Tiltalte en Protocol, indeholdende en Deel Udfærdigelser fra og til Generalgouvernementet ang. det Militaire paa de Vestindiske Colonier, hvilken Protocol blandt andet indeholder saavel det ovennævnte Forslag af 25de Novb: 1843 som det ligeledes ovenfor berørte allerhøieste Rescript af 26de Marts 1844, hvorhos Tiltalte lovede at meddele bekræftet Gjenpart af begge disse Documenter.

Tiltalte blev derefter foreholdt Capt Castoniers Rapport af 2^{den} Juli 1848, der findes indført i N2 pag 62, og erkjender Rigtigheden af denne Rapport, hvilken er den, han, som forhen vedgaaet, modtog paa Bulows-Minde Natten mellem Søndag og Mandag Kl: 1 à 2. - Ved at gjøre opmærksom paa, at det i Skrivelsen af 25de Septb. 1848 under 2de Poster (N 2 p 13) Anførte angaaende Indholdet af den fra Capt: Castonier

modtagne Melding, hvorved det sammesteds netop noteres at Tiltalte ikke fandt, at nogen yderligere Ordre kunde været udstædt til Fortchefen, forinden Tiltalte havde modtaget nærmere Beretning om Urolighedernes Natur, staaer i Strid med selve Rapportens Indhold, bemærkede Tiltalte, at forsaavidt han paa det anførte Sted i N° 2 har yttret, at Rapporten skulde have indeholdt, at Administrator Beech var ankommet fra Plantagen la Grange til Frederiksted med Budskab om at Negerne havde kaldt hverandre sammen, da er dette grundet paa en Forvexling af selve Rapportens Indhold og Ordonantsens mundtlige Meddelelser, og hvad angaaer den Uoverensstemmelse, som bestaaer i at Tiltalte loco citato har anført, at Rapporten skulde have indeholdt, "at alle mulige Forholdsregler til Fortets og Byens Forsvar allerede være truffet fra Fortschefens Side", medens det derimod i Rapporten kun siges, at "i Fortet er de nødvendige Forholdsregler tagne", bemærkede han, at denne Uoverensstemmelse, hvorpaa han ikke tidligere er blevet opmærksom, maa forklares ved den af ham allerede forhen fremhævede Omstændighed, at Skrivelsen af 25de Septbr 1848 kun er affattet efter Hukommelsen. Tilspurgt om, hvorfor han efter Modtagelsen af Fortchefens officielle Meddelelse om at Negerne i den vestlige Deel af Landet vare i fuldkommen Oprør, [opslag 22] ikke uophødeligen meddelte Fortchefen Forholdsordre om, hvad han under de anmeldte kritiske Omstændigheder havde at foretage, erklærede Tiltalte, at han antog, at Fortchefen, Politimesteren og Neustadshauptmanden i Frederiksted i et saadant Moment strax maatte have truffet Aftale om, hvad der paa Stedet var at foretage til Ordens Opretholdelse, idet Tiltalte derhos tilføiede, forsaavidt Foranstaltninger til Byens Forsvar angaaer, tilføiede at han ikke vidste, hvad de nævnte Embedsmænd i saadant Øjemed kunde foranstaltet med de Kræfter, over hvilke de vare raadige, og han gentager i Forbindelse hermed hvad han tidligere for Commissionen har forklaret om at Fortet efter sin Beskaffenhed kun ydede et maadeligt Middel til Forsvar, samt at den derværende Besætning egentlig kun var skikket til og beregnet paa at betrygge Ordens Overholdelse. Men han var tillige af den Formening, at han forinden han traf Foranstaltninger mod Urolighederne, betragtede som Opstand, først burde, som og allerede under de tidligere Forklaringer antydet, have nærmere Kendskab om hvorvidt disse Uroligheder vare af en saadan Natur, at de virkelig kunde karakteriseres med dette Navn, hvorved han specielt henviser til sin hermed overensstemmende Yttring i N 2 pag 15; og han vedbliver dette, efter at være gjort opmærksom paa, at de anmeldte Uroligheder af Fortchefen vare betegnede som fuldkomment Oprør, og at denne Betegnelse endvidere bestyrkedes ved Ordonantsens mundtlige Forklaring om hvad han selv underveis havde erfaret. - At sende Ordonantsen tilbage med Forholdsregler maatte Tiltalte i ethvert Fald ansee saameget mindre hensigtsmæssigt, som det efter hans Formening og med særdeles Hensyn til den nysnævnte mundtlige Beretning af Ordonantsen, var overveiende sandsynligt, at denne paa Tilbageveien vilde være bleven opsnapet af Negerne. Tiltalte bemærkede, i Forbindelse hermed tillige, at Ordonantsen havde sagt, at han dog først havde truffet paa Skarer af Negerne ved Høgensborg. Tiltalte adspurgtes om, hvorfor han ikke tilbagesendte Ordonantsen med fornøden militair Bedækning, naar han frygtede for, at Ordonantsen paa Tilbageveien vilde blive opsnapet af Negerne, hvortil Tiltalte svarede, at han under de daværende Omstændigheder ikke troede at kunne undvære Militair fra Christiansted. Detachmentet under Lieutenant Holstein blev, som tidligere berørt, og som af denne retteligen forklaret i N2 pag 204, var afsendt om Morgen, men kun for at det skulde postere sig paa Plantagen Diamond & Ruby, og forhindre Masser af Neger fra at trænge henimod Christianssted.

Tiltalte forholdtes derhos Capt Castoniers herhenhørende Forklaringer pag 224, 228 og 374, i hvilken Anledning Tiltalte indskrænkede sig til at bemærke, at Capt Castonier vistnok har fuldkomen Ret i at han ikke var kompetent til at tage Bestemmelse om at rykkeud i Landet paa en Tid, da Negerne endnu ikke vare komne til Byen, og at det, ligeledes er rigtigt, naar Castonier yttret, at han heller ikke havde den til et saadant Foretagende fornødne Styrke, samt at overhovedet Fortets Besikring ikke var tilstrækkelig til derfra at detachere Slaget; men Tiltalte maa modsige Castonier pag 228 og 374 anfører om hvad denne har troet at kunne betegne som Tiltaltes "Sædvane", og maatte derhos med Hensyn til hvad der paa det sidstnævnte Sted anføres om Ordren til Oberst de Nully henholde sig til hvad herom forhen er forklaret.

Tiltalte forholdes fremdeles hvad der navnlig af Major Falbe og Lt Meincke (N 2 p 67 og 86) er forklaret om, at det under de Forhandlinger, som fandt Sted Natten imellem Søndag [opslag 23] og

Mandag, blev fra Capt Lt Irmingers Side bagt paa Bane, om ikke Orlogsbriggen strax burde afgaae til Vestenden, saa og hvad Regjeringsraad Krieger pag 94 har udsagt om det Spørgsmaal, han idenne Henseende rettede til Tiltalte, og endeligen Capt Castoniers og Major Gjellerups pag: 39 og 394 udtalte Formening om det Hensigtsmæssige i en saadan Foranstaltning; i hvilken Henseende Tiltalte bemærker, at han vilde have anseet det for uforsvarligt, ved Briggens øjeblikkelige Bortsendelse at blotte Øens Hovedpunkt Christiansted, og at det derhos forholder sig rigtigt, at han, paa Irmingers Forslag herom, gjentagende Gange yttrede, at han dog ingen paalidelig Melding havde faaet om hvad der var paa Færde. Ligeledes blev han gjort bekendt med Capt: Lt: Irmingers Forklaring p: 24 cfr. p 35 om at Irminger strax efter Modtagelsen af Castoniers Rapport forestillede Tiltalte, at det formentligen var af yderste Vigtighed, øjeblikkeligen at afsende 20 à 30 Mand Bevæbnede til Hest Vesterefter for at adsprede Urostifterne, og qvæle Oprøret i Fødselen, samt hvad Irminger har udtalt om Grunden hvorfor han antog, at dette havde ladet sig gjøre, og om det Svar, han af Tiltalte fik; hvilken Forklaring Rigtighed Tiltalte i det Hele vedgik med Bemærkning, at han paa ingen Maade vilde sende Bevæbnede til Vestenden forinden han var blevet nærmere underrettet om Urolighedernes Beskaffenhed; og til dette Svar henholdt han sig ligeledes ved at foreholdes Major Gjellerups Forklaringer pag 58 og 394, navnlig forsaa vidt disse gaae ud paa, at Gjellerup, hvis Ammunition var marschfærdigt Kl: 3 om Natten, forgjæves om Morgenen Kl 5 à 6 henvendte sig til Tiltalte om Ordre til da at rykke ud med Mandskabet.

Forsaa vidt Tiltalte har lagt særdeles Vægt paa at han fandt at burde afholde sig fra at gjøre nogensomhelst Foranstaltning sigtende til at undertrykke de opstaaede Uroligheder, forinden han var bleven nærmere underrettet om sammes Beskaffenhed, opfordredes han til at gjøre Rede for Grunden dertil, at der ikke før Oberst de Nully's og Lt: Meinckes Afsendelse til Frederiksted gjordes noget Skridt, for at erholde den saaledes savnede Underretning om Tilstanden paa Vest-Enden; Tiltalte bemærkede, at der ogsaa virkelig udsendtes Bud i Løbet af Natten, forat indhente Efterretninger om Tilstanden i Landet, og gjorde Opmærksom paa, at disse Bud jo ingen Ordre havde til at begive sig til Vest-Enden, idet Major Keutschs Kudsk udsendtes ad Nordsiden til og Justitsraad Friderichsen, og som kun var anmodet om at lade undersøge Tilstanden i Christiansteds Jurisdiction, fremhævede Tiltalte, at Budsendelse til selve Vest-Enden maatte ansees saameget mindre fornøden, som det ikke kunde feile, at Efterretninger derfra vilde indløbe; Tiltalte ventede navnlig Rapport fra Justitsr: Andreson. Forsaa vidt, den Frygt, som tiltalte efter, hans i det Foregaaende afgivne Forklaring vil have hørt for at Capt: Castoniers Ordonants ved at tilbagesendes til Frederiksted kunde blive opsnappet af Negerne, kunde synes ogsaa at maatte have gjort sig gjældende med Hensyn til det forventede Bud fra Justitsr Andreson, erindrede Tiltalte, at han i al Fald ingen Tvivl kunde have om, at paalidelige Efterretninger snart vilde indløbe fra de i Vest-Enden liggende Plantager, hvilket Tiltalte vedblev paa Forehold om, hvorledes den allerede om Natten fra Castonier modtagne embedsmæssige Rapport kunde nægtes Charakteren af Paalidelighed, hvorpaa han yderligere bemærkede, at han vel ikke ansaae Castoniers Rapport som upaalidelig, men som ikke tilstrækkelig detailleret, hvilken sidste Henseende han heller ikke kunde ansee den mundtlige [opslag 24] Beretning fra Castoniers Ordonants for fyldestgjørende, da Sidstnævnte alene kunde forklare hvad han paa Veien og navnlig ved Høgensborg havde erfaret. Tiltalte blev endvidere gjort opmærksom paa den Strid, der med Hensyn til dette Punkt synes at finde Sted mellem de af ham afgivne Forklaringer, idet han paa den ene Side vel har tillagt Capt Castoniers Rapport, i Forbindelse med Ordonantsens mundtlige Beretning, en saadan Vægt, at han herved tildels lod sig bestemme til ikke at tilbagesende Ordonantsen, eftersom han ansaae det for mere end sandsynligt, at han paa Tilbageveien vilde blive opsnappet af Negerne, og paa den anden Side ikke vil have fundet den ommeldte Rapport og mundtlige Beretning vægtige nok til paa Grund deraf uopholdeligen at træffe nogen Foranstaltning til Bevægelsens Undertrykkelse, men tværtimod tillagde dem saa liden Vægt, at han, forinden han gjorde noget Skridt i den omhandlede Retning, troede ang: Urolighedernes Natur at burde oppebie paalidelige Efterretninger fra Justitsraad Andreson eller i al Fald fra en eller anden Planter paa Vest Enden. Dette Punkt blev gjort til Gjenstand for omstændelig Forhandling, hvorunder Commissionen søgte ad forskellige Veie at tydeliggøre denne Uoverensstemmelses egentlige Betydning og paa gjentagen Opfordring til herover at erklære sig, yttrede Tiltalte, at han, ved nu at skulle

sætte sig ind i den Opfatning af Forholdene, der dengang gjorde sig gjældende for ham, ikke ved andet at svare herpaa, end at forskjellige Tanker i den omhandlede Henseende maae have paatrængt sig ham, nemlig snart Tanker om at Uolighederne muligen vare af en alvorlig Natur, og snart den modsatte Tanke, at disse, rigtigheden opfattede, dog ikke havde stort at betyde, og han troer, at det Sande er, at en Svæven imellem disse forskjellige Hensyn har foraarsaget den Mangel paa Consequents, som hans Opfattelse og derpaa grundede Fremgangsmaade for en uhildet Betragtning kunde synes at vidne om. I Forbindelse med det saaledes Anførte blev Tiltalte endvidere foreholdt Lt: Meinckes Forklaring pag 86-87 om at han lige fra Begyndelsen havde foreslaaet Tiltalte at lade ham ride ud for i Hast at skaffe nøiagtig Underretning, men at Tiltalte ikke herpaa vilde indlade sig, hvilken Forklaring Rigtighed Tiltalte vedgaae med Tilføiende, at hvad der fornemmelig bestemte ham til ikke at gaae ind paa Meinckes Forslag herom, var den Betragtning, at Meincke, hvis Tiltalte havde overdraget ham det Foreslaaede Hverv, vel i al Fald havde maattet ride til Egnen af Høgensborg, og da paa denne Tour frem og tilbage havde maatte anvende en idet mindste over 2 Timer, medens Tiltalte muligen i dette Tidsrum kunde faae andet Brug for Meincke, der hos ham fungerede som Adjudant. Det blev tillige foreholdt Tiltalte, hvor betænkeligt det under de daværende Omstændigheder kunde være at lade Tiden hengaae uden at træffe nogen Foranstaltning til Urolighedernes Undertrykkelse, hvorved specielt foreholdes Tiltaltes egne Ytringer N° 2 pag 18 om de mulige Følger af at lade "en tøjlesløs Magt" af Negere være "overladt til sig selv" i en Række af Timer, og han blev derhos gjort opmærksom paa, at der fra Modtagelsen af Castoniers Rapport indtil Beretningen fra Justitsraad Andreson erholdes, forløb fulde 7 Timer, ligesom Tiltalte endvidere betydes det Betænkelige, som der synes at være [opslag 25] i, navnlig under saadanne Omstændigheder, at stole paa en forventet Indberetning fra Justitsraad Andreson, om hvis Mangel paa Capacitet som Politiembedsmand Tiltalte, ganske overensstemmende med Forhørenes Udvisende, selv stærkt har udtalt sig. Tiltalte henholdt sig herved til sit Forrige og bad kun tilføiet, at i al Fald Justitsraad Andreson ikke var den eneste Politiembedsmand i Frederiksted, og at han maatte forvente, at i ethvert Tilfælde Politiadjutant Diderichsen ei vilde undlade at iværksætte det Fornødne for snarest muligt, at meddele Generalgouvernementet Underretning om det Passerende.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet. Forhøret blev derefter udsat til Løverdagen d: 20de d: M: Formiddag Kl. 10 til hvilken Tid Tiltalte vedtog at møde uden Tilsigelse.

Bardenfleth

Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d: 20de Juli, var Commissionen atter samlet paa dets ovennævnte Sted. Tiltalte var mødt.

Commissionen fremlagde under Ltr: K: en fra Justitsministeriet erhvervet bekræftet Gjenpart af det forrige Kgl. Danske Cancellies Skrivelse til den Vestindiske Regjering af 14de Marts 1848, hvis Indhold, navnlig sammes Slutning, blev foreholdt Tiltalte, som Intet derved havde at erindre.

Forsaauidt Tiltalte har forklaret, at han tidligere fandt at burde oppebie nærmere Efterretninger om Beskaffenheden af de udbrudne Uroligheder, førend han tog Bestemmelse om, hvilke Forholdsregler, der maatte være at tage for at imødegaae Bevægelsen, opfordredes han til at forklare paa hvad Grund han da fremdeles undlod at træffe Foranstaltninger til at dæmpe de ommeldte Uroligheder, efterat han havde modtaget den fra Justitsr. Andreson omtrent Kl 8½ om Morgen den d. 3^{die} Juli indløbne Meldning i Forbindelse med de af Overbringeren mundtlige meddelte Oplysninger, hvorved Tiltalte gjordes opmærksom paa, at disse Efterretninger, ifølge hans egen Forklaring vare af en meget paatrængende Natur, idet de navnlig gik ud paa, at Negerens Opstand i Vest-Enden var foraarsaget ved at de paastode ikke at ville være Slaver længere, og ikke at ville arbeide, førend Emancipation var dem tilstaaet, samt at Negerne havde truet med inden Kl: 12 at ville være i Fræderiksteds Bye, og endvidere havde tilføiet den Trudsel, at de, hvis deres Forlangende ikke blev dem indrømmet, vilde med Ild og Sværd ødelægge alle Eiendommene i Byerne og paa Landet, for saaledes at tiltvinge sig Emancipationen. Isærdeleshed opfordredes Tiltalte til at forklare Grundene til at han, selv efter Modtagelsen af saadanne Efterretninger, fandt at burde afsende Oberst de Nully og Lt: Meincke til Frederiksted for at recognoscere, og derhos fandt at burde oppebie Rapport om Udfaldet af denne Recognoscering inden videre Bestemmelse toges. Han tilspurgtes i Forbindelse hermed

om, naar han ventede at kunde være i Besiddelse af denne Rapport, hvortil han erklærede, at han ikke kunde vente samme før den Tid, paa hvilken Lt: Meincke senere retournerede, nemlig om Eftermiddagen Kl. 1, men han gjordes derefter endvidere opmærksom paa, at der fra det Øjeblik, Castoniers Melding indløb, indtil Eftermiddagen Kl. 1 vilde være forløben 11½ Time, og at det var givet, at Urolighederne da endog vilde have bestaaet endnu i noget længere Tid, for ikke at tale om det Mulige i at udsætte videre Bestemmelse efter Tilbagekomsten af Den, der vilde have at overbringe det forventede Budskab, med Hensyn til Muligheden af [*opslag 26*] at det kunde gaae Denne, ligesom Tiltalte tidligere havde befrygtet at det mueligen kunde gaae Capt: Castoniers Ordonants, naar Sidstnævnte uopholdeligen var bleven sendt tilbage til Frederiksted; hvorhos det endeligen fremhævedes, at Negerne jo, efter de Kl: 8½ modtagne Efterretninger havde truet med at ville være i Frederiksted Bye om Middagen Kl: 12. Paa disse Forehold og Opfordringer erklærede Tiltalte, at Oberst de Nully og Lt: Meincke tillige, som anført i N 33 p 3, var instrueret om at betyde Negerne, at Tiltalte var villig til at modtage enkelte Deputationer for at høre deres Begjæringer og Klager; at han i ethvert Fald maatte ansee det af Vigtighed at indhente nærmere Oplysninger om Opstandens Natur, og at han under ingen Omstændigheder dengang kunde ansee det for rigtigt, at træffe Foranstaltning til at møde Negerne med militair Magt, allerhelst efter den ringe Styrke, over hvilken han kunde raade, hvorimod han antog, at det var rigtigst for det Første at holde sig rolig, idet hans Plan var, enten at forsøge paa at berolige Negerne, eller og at trække den hele militaire Styrke til Christianssted, og dække denne Bye indtil muligt Assistance andetsteds fra kunde erholdes.

Med Hensyn til at Tiltalte specielt har fremhævet, at han, som ligeledes udtrykkeligen anført i N 33 p 3, paalagde Oberst de Nully at underrette Negerne om, at han var villig til at modtage enkelte Deputationer for at høre deres Begjæringer og Klager, foreholdtes ham Oberst de Nully's og Lt: Meinckes Forklaringer om denne Punkt i N 2 pag 48, 87 og 194, sammenholdte med Secretair Reimers Forklaring pag 121, i hvilken Anledning Tiltalte erklærede, at han vel holder sig fuldkommen forvisset om, at det ved den omhandlede Leilighed har været hans Tanke, at vilde specielt instruere Oberst de Nully om at give Negerne den foranførte Underretning, hvilket staar ham saa meget klarere, som dette var et af de væsentligste Øjemed, hvorfor han afsendte de Nully og Meincke til Frederiksted, og han er i ethvert Fald vis paa, at han, under Samtaler med disse umiddelbart før deres Afreise, udtrykkeligen paalagde dem at virke til at berolige Negerne og herom udførligen udtalt sig; men da Oberst de Nully har erklæret bestemt at vide, at det ikke ved oftnævnte Leilighed blev ham paalagt af Tiltalte, at underrette Negerne om at han var villig til at modtage enkelte Deputationer, forat høre deres Begjæringer, og da Meincke, der, som forhen forklaret, deltog i Samtalen, og til hvem Tiltalte under samme endog fornemmeligen henvendte sine Ord, ligeledes har forklaret ikke at vide, at der blev givet de Nully noget specielt Paalæg af Tiltalte i den ommeldte Henseende, saa tør Tiltalte dog ikke modsige, at han muligen, ved under hiin Samtale at yttre sig om Midlerne til at berolige Negerne, kan have forglemt specielt at omtale det ovenberørte Paalæg, saameget dette end laae ham paa Hjerte; i hvilken sidste Henseende han derhos udhævede, at han noget tidligere paa Morgenen udtrykkeligen havde tilkjendegivet Lt: Holstein, at denne, der skulde forhindre Masser af Negerne fra at trænge frem henimod Christiansted, dog maatte lade Deputationer af flere Personer passere under Escorte. Commissionen bemærkede, at dette sidste aldeles stemmer med Lt: Holsteins Forklaring N 2 pag: 204.

Tiltalte forklarede yderligere, at han vel strax efter Modtagelsen af Justr. Andresons Beretning havde besluttet, at ville personligen begive [*opslag 27*] sig til Frederiksted, om muligt, at dæmpe Oprøret i sit Udbrud, og var allerede i Begreb med at tiltræde Reisen derhen, da han, som bemærket i N 33 pag 3, i samme Øjeblik modtog Beretning om, at Negerne skulde have lagt Plan om, at ville bemægtige sig hans Person, for at tvinge ham til at indrømme dem Emancipationen, hvilket foranledigede ham til at opgive den paatænkte Reise, og han henviser i denne Henseende til sine Yttringer i Skrivelsen af 25de Septb 1848 (N 2 p 15) om at Enhver vistnok med ham vil være enig i, at det er at compromittere Magtens Værdighed, hvis den høistcommanderende militaire og civile Autoritet, uden at den høieste Nødvendighed beviisligen udfordrer det, stiller sig blot for en ophidset Pøbelhobs Insulter. Forsaavidt det paa sidstnævnte Sted tilføies at de formentligen ligger klart for Dagen, at Nødvendighed herfor var indtraadt, efterat 6.000 Negere havde truet

med at ødelægge Byen og Landet med Ild, gjordes Tiltalte opmærksom paa, at allerede de fra Justitsr: Andreson modtagne Meddelelser løde paa, at Negerne alt ved Afsendelsen af den ommeldte Beretning, hvilken fandt Sted om Morgenen Kl: 6 à 7 [N 2 p: 38 og 298], havde brugt Trudsel om at ødelægge Eiendommene i Byerne og paa Landet med Ild og Sværd, men han bemærkede herved, at det dog først ved Lt Meinckes Tilbagekomst blev meldt, at Negerne allerede vare i Frederiksted By, og tillige blev gjort Anmeldelse om at de Ødelæggelser, som allerede vare anrettede i Byen.

Tiltalte bemærkede endvidere, at; forsaavidt der under de Forhandlinger, der paa Gouvernements-Huset fandt Sted efter Modtagelsen af Justitsr. Andresons Rapport blev fra flere Sider talt om den foranberørte Intention af Negerne var dette, som allerede anmærket i Skrivelse af 25de Septb 1848 (N° 2 p 14), foranlediget ved den Meddelelse, Tiltalte herom havde modtaget igjennem sin Kammertjener. Paa Forehold at Oberst de Nully og Lt: Meincke i N 2 p 48 og 87 have forklaret, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed opgav en anden Grund, hvorfor han ikke med dem vilde tage ned til Vestenden, vedgik han disse Forklaringers Rigtighed, men bemærkede, at han dog væsentlig ved den førstberørte, gennem Kammer-tjener modtagne Beretning lod sig bevæge til at opgive sit fattede Forsæt om strax at tage til Frederiksted; og ved end videre at foreholdes, at de tvende opgivne Hjemmelsmænd for Kammertjenerens Beretning, Forvalter P Chr: Simmelkjær og Politibetjent Ondløse, i N 2 pag 111 og 139 begge have benægtet at have udeladt sig for bemeldte Kammertjener paa den opgivne Maade med Tilføiede, at det saameget mindre kunde være Tilfældet, som de paa den Tid, de skulde have fortalt Kammerjeneren hiint Rygte aldeles intet havde erfaret om at et saadant Rygte fandt Sted, tilføiede Tiltalte, at hans i Skrivelsen af 25 Septb. 1848 i c. Anførte ene er sluttet paa Kammertjenerens Ytringer til ham, for hvilke Ytringers Rigtighed han dog naturligvis ei kan indestaae. Paa given Anledning bemærkede Tiltalte, at han til den ommeldte Tid kun havde een Kammertjener hos sig i Vestindien, og at denne, hvis Navn han forbeholde sig ved næste Møde at opgive, for Tiden, saavidt vides, tjener Kamhr Tillich og opholder sig i Flensborg. Ved de dette Punkt vedkommende Forklaringer, som findes i N 2 pag 66-67, 79, 80, 114, 194 og 218, hvilke ligeledes bleve Tiltalte foreholdte, havde han intet at erindre. Tiltalte gjorde dernæst opmærksom paa, at der i al Fald kunde synes at have været Anledning for ham til, ledsaget af fornøden militair Bedækning, æ uden Ophold at begive [opslag 28] sig til Frederiksted, saafremt han, som forudsat i N 33 p 2 antog, at det muligen vilde lykkes ham ved sin personlige Nærværelse at dæmpe Oprøret i dets Udbrud, hvadenten saadan Bedækning kunde være at modtage fra Lt: Holsteins kort i Forveien afsendte Detachment, som Tiltalte maatte vide, at han vilde møde paa Veien, eller i al Fald fra Christiansted selv, mulig ved Benyttelseaf dets Antal Melice-Ryttere, med Hensyn til hvilket Lt: Wood samme Dags Morgen omtrent Kl. 9 blev tillagt Ordre (N 2 pag 231); men Tiltalte bemærkede herved, at han overhovedet ansaae det for uhensigtsmæssigt at begive sig til Frederiksted med militair Bedækning, fordi han antog, at Negerne, naar han kom til Byen ifølge med Militair, strax vilde fjerne sig fra Byen, og derefter sætte Ild paa og anrette Ødelæggelser omkring i Landet, og i Forbindelse hermed tilføiede han den Bemærkning, at Forholdene var anderledes efter Lt: Meinckes Tilbagekomst Kl. 1; thi da var det ham paa Grund af de dengang modtagne Efterretninger klart, at han ei kunde undgaae at indrømme Emancipationen.

Da Tiltalte samme Dags Eftermiddag omtrent Kl. 1 havde modtaget de i N 33 pag 3-4 omtalte Efterretninger om de i Frederiksted forøvede Excesser og Negernes Udtalelser om at han selv maatte komme ned til Vestenden, og at de, hvis han ikke var der Kl: 4 samme Eftermiddag, vilde stikke Ild paa Byen og Eiendommene paa Landet, begav han sig som tidligere forklaret strax i Følge med Kammerjunker Rothe og Lt: Meincke til Frederiksted. Med Hensyn til hvad der passerede, da Tiltalte ved Kingshill mødte Detachmentet under Lt: Holstein, foreholdtes Tiltalte Holsteins Forklaring i N 2 pag 204 og Kamjk Rothes pag 114-115, hvilke Forklaringers Rigtighed han i det hele erkjendte.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet. Forhøret blev derefter udsat til Mandagen den 22de d: M. Formiddag Kl. 10, til hvilken Tid Tiltalte vedtog at møde uden Tilsigelse.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d: 22de Juli var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted. Tiltalte var mødt, og tilkjendegav, at hans i forrige Møde anmeldte Kammertjener hedder Emil Vange.

I Anledning af hvad Tiltalte ved forrige Møde har yttret om, at han efter Modtagelsen af Beretningen fra Justitsr Andreson ikke kunde ansee det hensigtsmæssigt, at tage til Frederiksted med militair Bedækning, bad han til Tydeliggørelse heraf bemærket, at det fornemmeligen var hans Ønske at virke til at berolige Negerne, men at han forudsaa, at han ved at ankomme til Frederiksted under Bedækning af Militairet, der, naar denne Hensigt skulde have været opnaaet, maatte have bestaaet af en ikke ganske ubetydelig Styrke, vilde, istedetfor at virke til Negernes Beroligelse, meget mere have allarmeret disse, og overhovedet vanskeliggjort til at faae dem til med Ro og Tillid at høre paa hans Forestillinger. Tiltalte gjentog, at det, da han Mandag Eftermiddag Kl. 1 forlod Christiansted var hans Overbevisning, at det under de daværende Omstændigheder var uundgaaeligt at indrømme Emancipationen, men bemærkede dog, at den endelige Beslutning herom maatte beroe paa det Indtryk, han modtog ved Ankomsten til Frederiksted.

Ved at foreholdes Kamjk Rothes Forklaringer N 2 pag 114 og 115 erkjendte Tiltalte, at hvad disse Forklaringer indeholde om det Passerende paa Veien fra Christiansted til Frederiksted medfører Rigtighed, og at, han navnlig ved Kamjk Rothes Foretillinger underveis blev yderligere bestyrket i sin Overbevisning om, at der intet andet var at gjøre end ved Ankomsten til Frederiksted [*opslag 29*] at give efter for Negernes Fordring om Emancipation, men han tilføier derhos, at det ikke er ganske rigtigt, naar Kmjk Rothe forudsætter, at Tiltalte medtog ham, netop fordi Rothe i for høi Grad var stemt for Emancipationen, hvorimod Tiltalte væsentlig bestemtes dertil ved den Tillid han havde til Rothes Dygtighed og Conduite. - Lt: Meinckes og Kamjk: Rothes Forklaringer pag 90 og 115 & 116 angaaende hvad der foregik ved Ankomsten til Frederiksted, erkjendte Tiltalte i det Hele som rigtige med den lidet væsentlige Modification i Meinckes Forklaring, der af Rothe er udhævet Forsaavidt Tiltaltes Fremstilling i N° 33 pag 6 derfra er afvigende, indrømmer han nu, at denne hans Fremstilling ikke er nøiagtig, hvilket han forklarer ved den oftere paaraabte Omstændighed, at Beretningen er afgiven efter Hukommelsen; navnlig vedgaaer han, at det er urigtigt, naar det paa det anførte Sted i N 33 hedder, at han efter Ankomsten til Frederiksted en Tidlang under sit Ophold iblandt Negerne paa alle Maader forgjæves søgte at berolige dem og først efter disse forgjæves Forsøg, og efter derpaa at have overlagt Sagen med Kamjk Rothe, fandt, at der Intet Andet var at gjøre end at udtale sig for Negernes Fordringer. Det blev ham tværtimod umiddelbart ved Ankomsten til Frederiksted aldeles Indlysende, at han øjeblikkeligen maatte indrømme Emancipation, hvilken han ogsaa, som forklaret, strax gjorde. Han gjorde dette uden at oppebie det af Lt: Holstein commanderede Detachment eller Orlogsbriggens Ankomst til Frederiksted, skjøndt han, som forhen bemærket, ved Afreisen fra Christiansted havde beordret CaptLt: Irminger til med Briggen uopholdeligen at begive sig til Vest Enden, og ligeledes paa Veien til Frederiksted selv havde meddeelt Holstein Ordre om med sit Detachment ufortøvet at rykke til sidstnævnte Bye, og uagtet det saaledes var at vente, at saavel Briggen som Detachmentet meget snart vilde ankomme. Detachmentet ankom ogsaa virkelig omtrent Kl. 5 og Briggen omtrent en Time senere, men begge efterat Emancipationen allerede var erklæret. Da han fandt det hævet over Tvivl, at han maatte skride til Emancipationen, havde han saameget mindre Grund til at afvente Detachmentets og Briggens Ankomst som han kun ved uden mindste Ophold at opfylde Negernes Fordringer antog at kunne være sikker paa at berolige dem, men da, naar han holdte Tiden hen, og Negerne derefter erfarede Briggens og Detachmentets Ankomst, maatte befrygtes at ville antage, at Tiltalte havde ført dem bag Lyset, og da muligen vilde skride til allehaande Excesser. At Tiltalte, uagtet han allerede ved Afreisen fra Christianssted antog, at han vilde komme til at indrømme Emancipationen, dog beordrede Briggen til Frederikssted og ligeledes underveis gav Lt: Holstein den ovenberørte Ordre, var fordi han i et hvert Fald ønskede at have Briggen og Detachmentet ved Haanden umiddelbart efter Emancipationen, da han dog ikke kunde være ganske vis paa hvorledes Forholdene derefter vilde stille sig. Det nylig Forklarede vil formentlig og vise, hvorfor Tiltalte ikke, i al Fald ved Ankomsten til Frederiksted, traf Foranstaltning til at benytte det Tilbud, som Generalcapitainen paa Puertorico i Skrivelse af 31te Mai 1848 havde gjort om militair Assistance, i hvilken Anledning Tiltalte foreholdes Kammerherre Oxholms Indberetning af 13de Juli 1848 (N 29) pag 1 og 2 saavel som Capt. Lt: Irmingers Bemærkning i N 2 p 33

angaaende den overordentlige Hurtighed, hvormed Generalcapitainen paa Puertorico opfyldte Begjæringen om militair Hjælp. Tiltalte havde ved Foreholdelsen heraf intet videre at bemærke. For øvrigt vedgik han, at det maaske nok havde været muligt, [opslag 30] under de daværende Omstændigheder at undgaae definitivt at indrømme Negerne den fordrede Emancipation, og at det maaske havde kunnet lade sig gjøre at holde Tiden hen, navnlig med Løfte om at ville andrage Negernes Fordring for hans Majestæt Kongen, og da ved hensigtssvarende Forestillinger at bringe Negerne til at oppebie hans Majestæts Bestemmelse; men Tiltalte erklærede, at han netop ikke fandt at burde slaae ind paa denne Vei og at gjøre noget Forsøg i saadan Retning, fordi han antog det dog for den herværende Regjering vilde, som Forholdene nu engang stode, have været nødvendigt at indrømme Emancipationen; og at Beslutningen herom var blevet henstillet til Hans Majestæt, vilde da, efter Tiltaltes Formening, have medført, at der uundgaaeligen maatte tilstaaes Planterne Erstatning i Anledning af Emancipationen, hvilket han derimod ikke troede at ville blive nødvendigt, naar han selv afgjorde Sagen ved at erklære Negerslaverne frie, hvorved Sagen stilledes saaledes, at Emancipationen fremtraadte som en umiddelbar Følge af Omstændighedens Magt. Tiltalte blev i Anledning af den af ham saaledes afgivne Erklæring gjort opmærksom paa, at selve denne Erklæring forudsætter, at der ikke i det Øjeblik han udtalte Emancipationen, var nogen i de daværende Omstændigheder bejaae det ubetinget. Nødvendigheden herfor, samt at det kunde have Vanskelighed, dengang med fuldkommen Sikkerhed at bedømme, hvorledes Forholdene ville stille sig for den herværende Regjering, saafremt det var lykkedes Tiltalte foreløbig at berolige Negerne ved det ovenberørte Løfte, og ikke mindre med lige Sikkerhed dengang at bedømme, hvorledes Stillingen paa vore vestindiske Øer under bemeldte Forudsætninger vilde være efter Udløbet af den Tid, der maatte medgaa, inden Hs Majestæts Beslutning sammesteds kunde være bekjendt. Tiltalte bemærkede med Hensyn til at han, da han declaredede Emancipationen, følte sig, som allerede antydte, fast overbevist om, at den herværende Regjering under alle Omstændigheder vilde have seet sig nødt, til at gaae ind paa Emancipationen, hvorved han derhos fremhævede, at han ansaae det for afgjort, at et Forsøg paa ved herfra udsendt militair Magt at holde Emancipationen tilbage vilde have fordret en meget betydelig militair Styrke og medført særdeles store Udgifter for Statskassen samt upaatvivleligen ledet til megen Blodsudgydelse, og endda næppe have ført til Maalet, lige som han ogsaa fremhævede, at det, hvis Sagen var bleven stillet i Beroe indtil Bestemmelse kunde tages af den herværende Regjering, ei havde kunnet undgaaes, at Mellemtiden havde medført en Deel Fare for Coloniens Velvære, idet, der ufeilbarligen i denne Mellemtid vilde være indtraadt en Usikkerhedstilstand i Forholdene og tillige Agitationer, som muligen kunde virke betænkeligt i flere Retninger. Men Tiltalte beder endvidere bemærket, at naar han har udtalt sig om at det muligen havde kunnet lade sig gjøre paa den ovenantydte Maade at holde Sagen hen, saa har han ogsaa kun udtalt dette som en, og det ham ligesaalidt nu, som det, da han decreterede Emancipationen, var ham klart, at den ommeldte Fremgangsmaade virkeligen kunde ventes at ville lede til at dæmpe Opstanden. Han erkjender, at hans foranførte Erklæring forudsætter, hvad der ogsaa er hans virkelige Mening, at der ikke i det Øjeblik, Emancipationen skete, i og for sig var nogen ubetinget Nødvendighed herfor, tilstaae efterdi der, som meldt forelaa, i al Fald som muligt, et andet Alternativ, men den Omstændighedernes Magt, han under sin Erklæring har omtalt vilde efter hans Overbeviisning i alt Fald gjøre sig gjældende for Regjeringen; og det stod derhos klart for ham, at Vanskelighederne [opslag 31] paa den bedst mulige, og – som han antager med den herværende Regjering Villie meest overensstemmende Maade kunde løses ad den Vei, han betraadte, hvordan det efter hans Anskuelse ene kunde opnaaes at see denne formentlige dog uundgaaelige Emancipation gennemført uden den Erstatning til Planterne, som andet steds havde maattet udredes. Han antog, at Statskassen ikke turde bebyrdes med Udredelsen af en saadan Erstatning, der kunde forudsees at vilde falde Landet tungt, og naar den skulde tilfredsstille de Vedkommendes Forventning, kunde befrygtes at ville overstige dets Kræfter. – Dette ansaae han det for sin Pligt at afvende, og det er derfor, han i Erkjendelse af de vanskelige Forhold, hvorunder han befandt sig og af det Ansvar, under hvilket han i sin Stilling som den høieste Local-Autoritet i en fjernt liggende Coloni, havde at handle, besluttede sig til, som skeet, paa egen Haand at fuldbyrde Emancipationen.

I Henhold til den sidstomhandlede Erklæring bemærkede Tiltalte yderligere, at, naar han forhen har forklaret, at det efter at han om Morgenen Kl: 8½ havde modtaget Justisr. Andresons Rapport, var hans Plan, enten at forsøge paa at berolige Negerne, eller og at trække den hele militaire Styrke til Christianssted og dække den By, indtil muligen Assistance andetstedsfra kunde erholdes, da har han vistnok tænkt sig Emancipationen som et til Negerne Beroligelse tjenligt Middel, saameget mere som han troede at kunne stole paa, at velsindede Deel af Befolkningen efter erklæret Emancipation ikke blot selv vilde forholde sig rolig, men og stræbe efter bedste Evne at virke til at berolige de andre Negere, og det er en selvfølge, at han allerede dengang, hellere end at gribe til det under det andet Alternativ antydede yderste Nødmiddel, vilde see at berolige Negerbefolkningen ved at emancipere dem; ligesom han alt dengang tænkte sig at Negerne hvis de endeligen saa vilde, nok kunde tvinge ham til at indrømme Emancipationen; men det var ham dog dengang ingenlunde klart, at ikke muligen andre Midler kunde findes tilstrækkelige til at berolige Negerne. Navnligen udlod han sig under Samtalen med Oberst de Nully og Lt: Meincke ikke om, at han muligen kunde være sindet, at emancipere Negerne, men han anbefalede dem fornemmeligen at formaae Negerne til at gaae fra hinanden samt til at holde fast ved den Tillid, de stedse havde havt til ham; og som forhen berørt, tænkte han sig i alt Fald tillige som et virksomt Middel, at foranledige Negerne til at sende Deputationer til ham. - Nogen Beslutning om hvorledes han vilde udlade sig til disse Deputationer, hvis saadanne vare ankomne, havde han endnu ikke fattet; dette maatte jo ogsaa væsentligen beroe paa den Maade hvorpaa Depositionerne vilde have yttret sig.

Han bemærkede endeligen, at han nu maa indrømme, at han allerede ved Modtagelsen af Capt: Castoniers Rapport om Natten Kl 1 à 2 forment, at det, naar de opstaaede Uroligheder, hvorom Rapporten meldte, fremdeles vedbleve, og det viste sig at være Negerne alvorlige Villie at opnaae Emancipationen, ikke vilde kunne undgaaes at indrømme denne, og han erklærer derhos, at det allerede dengang var hans Bestemmelse, ikke at ville udsende militair Magt, for at undertrykke den Bevægelse, som i saadant Øjemed var opstaaet, idet han allerede da erkjendte det Uhensigtsmæssige heri, hvorimod han antog at, Militairets Udsendelse i alt Fald kun kunde være tilraadelig for at opretholde Orden. I Overeensstemmelse hermed maa Tiltaltes tidligere Forklaring berigtes forsaavidt han har yttret, at han ikke vilde træffe nogen Foranstaltning sigtende til at undertrykke de opstaaede Uroligheder nemlig ved at udsende Bevæbnede til VestEnden forinden han var bleven nærmere [opslag 32] underrettet om Urolighedernes Beskaffenhed; dog tilføier han, at det hele endnu dengang stod noget ubestemt for ham og først senere antog en bestemte Charakter tildels ved Modtagelsen af Justisr. Andresons Rapport, men endnu mere da de om Eftermiddagen Kl. 1 modtagne Efterretninger indløb. Han bemærkede gjentagende, at det var og er hans bestemte Formening, at et virkeligt Oprør af Negerne forat fremtvinge Emancipationen ei kunde kues, i alt Fald ikke med de militaire Kræfter, der stode til hans Disposition, og den Tanke paatrængte sig ham allerede efter Modtagelsen af Castoniers Rapport, at han under den oftnævnte Forudsætning kunde komme til at gaae frem paa den Maade, som han senere valgte. Det er en selvfølge, at det saaledes Forklarede ogsaa tjener til nærmere Bestemmelse af hvad der ovenfor er udsagt med Hensyn til Tidsrummet efter Modtagelsen af Justitsraad Andresons Rapport og indtil Lt: Meinckes Tilbagekomst.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet. Forhøret blev derefter udsat til Onsdagen d: 24de d: M: Kl. 10 til hvilken Tid Tiltalte vedtog uden Tilsigelse at give Møde.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d. 24de Juli var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted. Tiltalte var mødt.

Commissionen fremlagde en fra Landsverretsassessor Flensborg indhentet Erklæring af 22de d: M: hvilken blev acteret under Ltr: L:

Paa given Anledning forklarede Tiltalte, at han allerede ved Modtagelsen af Capt Castoniers Rapport ikke kunde andet end antage, at de deri ommeldte Uroligheder gik ud paa at bevirke Emancipation, og han bemærker, at han, skjøndt dette ikke udtrykkeligen i Rapporten var udtalt, dog allerede efter Forholdenes Beskaffenhed ikke derom kunde være nogen Tvivl, foruden at det og fremgik af Ordonantsens mundtlige Meddelelser.

Efter fornøden Forehold fra Commissionens Side vilde Tiltalte ikke vedgaae, at hans Forhold ved ei at sende Castoniers Ordonants tilbage, og overhovedet med at lade Tiden hengaae uden at træffe Foranstaltninger til at imødegaae Opstanden samt med første selv at begive sig til Frederikssted om Eftermiddagen Kl. 1, efterat han havde faaet Kundskab om, at Negerne vare i Byen og der havde anrettet Ødelæggelse, var grundet paa den Hensigt at ville oppebie, indtil Urolighederne havde taget Overhaand i en saadan Grad, at Emancipationen, naar den derefter indrømmedes, maatte synes aftvungen. Han vedblev navnlig sin forhen afgivne Forklaring om hvad der bevægede ham til at fravige den Beslutning, han efter Modtagelsen af Meldingen fra Justitsr Andreson først havde fattet om strax at begive sig til Frederiksted, for om muligt at dæmpe Oprøret i dets Udbrud, skjøndt han gjordes opmærksom paa den Uovereensstemmelse, der synes at finde Sted mellem hans Udsagn her for Commissionen d. 22de d. M. paa den ene Side og det opgivne Motiv, at han frygtede for at Negerne skulde bemægtige sig hans Person i det Øjemed at tvinge ham til at tilstaae Emancipationen, samt hans Yttringer til Oberst Nully og Lt: Meincke, hvorom disse have forklaret i N 2 p 48 og 87, paa den anden Side, i hvilken Anledning han anførte, at han blev høieligen fraperet ved den modtagne Efterretning om at Negerne skulde have i sinde at bemægtige hans Person, hvilken ham uventede [*opslag 33*] Efterretning gjorde et dybt Indtryk paa ham. Ligeledes vedblev han fra tidligere Forklaring angaaende Hensigten med Oberst de Nully's og Lt: Meinckes Sendelse til Frederiksted, idet han derhos tilføiede, at han endnu dengang tænkte sig Muligheden af at kunne undgaae Emancipationen, og nødigen ville skride til denne. Forsaavidt den af Tiltalte efter Modtagelsen af Andresons Beretning fattede Plan alternativt gik ud paa at trække den hele militaire Styrke paa Øen til Christiansted, bemærkede han endvidere, at dette Alternativ af ham var paatænkt for det mulige Tilfælde, som han dog ansaae for aldeles usandsynligt, at det, saafremt han endeligen bestemte sig for, at emancipere Negerne, end ikke skulde lykkes herved at dæmpe de opstaaede Uroligheder, hvorved han tillige henviser til hvad hans Skrivelse af 25de Septb 1848 indeholder [N 2 pag: 19] om en af ham fattet Forsvarsplan.

Tiltalte blev derefter foreholdt de af en Mængde Deponenter afgivne Forklaringer, som gaae ud paa, at Opstanden formentligen kunde have været dæmpet, naar de Kræfter, der havdes til Disposition, vare blevne benyttede betimeligt og paa hensigtsmæssig Maade, navnlig Capt. Lt: Irmingers, Capt Castoniers, Oberst de Nullys, Major Gjellerups, Major Falbes, Major Keutsch^s, Lt: Meinckes, Regjeringsraad Kunzers, Justitsr Friderichsens, Lt: Holsteins, Lt: Woods, Ritmester Farringtons og Ritmester Ferralts Forklaringer herom i N 2 pag: 26, 34, 35, 39, 53, 60, 74, 78, 92, 110, 138, 207, 225, 233, 259, 269-70 og 394. I Anledning heraf henholde Tiltalte sig til sit Forrige, idet han specielt bemærkede, at han ikke tidligere, end det skete, vilde beordre Orlogsbriggen til at forlade Bassinet for ikke at blotte Christianssted, at Gjellerups Formening om den Lethed, med hvilken Militair kunde have været overført til Vest Enden paa Skonnerten "Vigelant", er mindre vel grundet og i Strid med tidligere Erfaringer fra andre Leiligheder, ved hvilke Troppers Oversendelse med bemt. Skonnert netop har været forbundet med ikke lidet Ophold, at Negerne vel sandsynligvis uden stor Vanskelighed havde kunnet fordrives ved militair Magt, især forinden de vare komne ind i Frederikssteds By, men at det da med en større Sandsynlighed havde været at befrygte, at de havde paasat Ild og anrettet anden Ødelæggelse rundt omkring i Landet, og endeligen at man, som han oftere har gjort opmærksom paa, ved Bedømmelse af hvad der efter Forholdenes Beskaffenhed havde været tilraadeligt, nøie bør gjøre Forskjel paa Tiden før og efter Emancipationen. Med Hensyn til hvad Lt: Holsteins og Ritmester Ferralts Forklaringer indeholde om, at der efter disse Deponenters Formening, i al Fald burde have været gjort Forslag paa hvad der strax ved Begyndelsen kunde have været udrettet ved Anvendelse af militair Magt, gjentog Tiltalte sin nylig gjorte Bemærkning om, hvilke Følger et saadant Forsøg efter hans Anskuelse vilde have medført, for hvilke Følger han i sin Stilling ikke vilde paatage sig Ansvaret, hvorhos han tilføiede, at den Rolighed, der ad saadan Vei havde kunnet tilveiebringes, efter hans bestemte Formening kun vilde have været kortvarig, og at den Tilstand, som sikkert snart var fulgt paa, vilde have været endnu uheldigere og vanskeligere at raade Bod paa.

Videre foreholdtes Tiltalte flere Deponenters, navnlig Procurator Sarauws, Politifuldmægtig Colbergs, Pr: Lt Tiemeroths, Kjøbmand Robinsons, Capt. Møllers og Dyr læge Lythans's Forklaringer i samme Bilag pag 283, 307, 310, 312, 328 og 360 om at de holde sig [*opslag 34*] overbeviste om, at Tiltalte, hvis han betime-

ligen var ankommen til Frederiksted, vilde ved sin blotte Indflydelse paa Negerne og uden Anvendelse af militair Magt have kunnet berolige disse; hvorved Tiltalte bemærkede, at han vel ikke strax ved Modtagelsen af Capt Castoniers Rapport vilde tage ned til Frederiksted, hvorom der i øvrigt allerede førend Beretningen fra Justitsr. Andreson indløb, havde fra flere Sider været Tale, men som nogle af de Tilstedsværende endog udtrykkeligt fraraadede, men at det efterat han havde erholdt Beretningen fra Justitsr^d Andreson, netop var hans Beslutning strax at begive sig til Frederikssted, hvilken Beslutning han opgav paa den ofte omhandlede Grund; og med specielt Hensyn til Sarauws Bemærkning om at Tiltalte formentligen med sin Tilstedeværelse i Frederikssted Mandag Morgen, forinden Negerne var kommet ind i Byen, vilde have kunnet forhindre Excesser uden øjeblikkeligen at emancipere Negerne, naar han blot havde givet dem et bestemt Tilsagn om at vilde skaffe dem Friheden inden en vis kort Tid, bad Tiltalte fremdeles erindret, at dette just var det Expedient hvorpaa han allermindst vilde gaae ind. I Anledning af det nylig Anførte om at Flere havde fraraadet Tiltalte at begive sig til Frederikssted, bleve ham foreholden Regjeringsraad Kunzens og Justitsraad Friderichsens herom afgivne Forklaringer i N 2 pag 94 og 134, hvilke Forklaringers Rigtighed han erkjendte. Ved end videre at gjøre bekjendt med den Maade, hvorpaa Kamjk Rothe, der dog sees at have været i høi Grad stemt for Emancipationen, har udtaltsig i N 2 pag 130 og 132 om at den formentlige Nødsendighed, som indtraadte for at give efter for Negernes Fordringer, saaledes som dette umiddelbart ved Ankomsten til Frederikssted om Eftermiddag Kl. 4 virkeligen skete, væsentligen skulde være at tilskrive den Omstændighed, at Bevægelsen da havde været saa lang Tid, og Agitationen desaaarsag i saa høi Grad var tiltaget, henholdt Tiltalte sig til sit forhen Afgivne om hvorfor der ikke tidligere gjordes kraftigere Skridt til at standse Bevægelsen.

Fremdeles blev Tiltalte gjort bekjendt med den af Pastor Nelthropp afgivne Forklaring i N 2 pag 408-9, og i Forbindelse hermed tillige foreholdt constitueret Toldkasserer, Fuldmægtig Heilbuths, Planter Walkers og Skifteforvalter Benzons Forklaringer i samme Bilag pag 365-367, 380-382 og 384-386, hvorhos, med Hensyn til hvad af Heilbuth er anført angaaende Forhandlingerne i den af ham omtalte Commission, Tiltalte ligeledes gjordes bekjendt med Regjeringsraad Kunzens og Procurator Bahneberg^s Forklaringer i N 2 pag 396-397, saa og med det Udkast til en Protocol-Tilførsel, som findes i Bilag N 4 p 62, ligesom endeligen de dette Punkt vedkommende Ytringer bleve ham forelæste, som forekommer dels i Indberetning til Handelsministeriet af 15de August 1848 (N 33 pag 14-15) og dels i Skrivelse af 25de Septbr 1848 (N 2 pag 21).

Opfordret til herover at erklære sig bemærkede Tiltalte, at han erkjender Rigtigheden af det ovenberørte Udkast til en Protocol-Tilførsel, der er forsynet med hans egenhændige Mærke, og heller ikke har noget at erindre ved det, der i øvrigt af flere Deponenter er forklaret angaaende Forhandlingerne i den ommeldte Commission, men at han forresten troer at kunne henholde sig til sine her for Commissionen afgivne Forklaringer uden at han behøver nærmere at belyse de Meninger og Antydninger som ere udtalte i flere af de ovennævnte Depositioner.

Med specielt Hensyn til Nelthorpp^s Forklaring tilføiede han derhos, at de Ytringer, han kan have brugt til Grant, i al Fald ere fremførte under en fortrolig Samtale og for en Deel vare grundede paa den Maade hvorpaa han [*opslag 35*] efter de omhandlede Begivenheder Andømte Forholdene. - Han kan ingenlunde vedkjende sig under Samtalen med Grant, at have sagt, at han, saasnart Urolighederne paa Martinique vare udbrudte, meget vel vidste, at det samme vilde finde Sted paa de Danske-Vestindiske Øer, hvilket ei heller stemmer med hvad der virkeligen var hans Mening efter Urolighederne paa Martinique, idet han kun deri have en Grund til at befrygte, at muligt noget Lignende kunde indtræde paa vore Colonier, i hvilken Henseende han specielt henholdt sig til sine Ytringer i N 26 og 27. Paa given Anledning erklærede derhos Tiltalte, at han ikke tidligere end ved Udbrudet af Opstanden paa St. Croix havde tænkt over det efter hans Formening Ønskelige i at afskjære erstatningsspørgsmaalet paa den af ham forhen omforklarede Maade, og navnlig benægtede han, at en saadan Tanke har udøvet Indflydelse paa hans Forhold med ikke i Tide at træffe Foranstaltninger til at imødegaae en Negeropstand.

Saa foreholdtes Tiltalte Plantageforvalternes H. Elliot^s og Percy^s Forklaringer i N 2 pag 239 og 235 angaaende Ytringer, som disse ved den af dem omforklarede Leilighed ville have hørt af nogle Negere paa Plantagen Castle Coakly, men han benægtede for de opgivne eller andre Negere at have brugt Ytringer,

som de omhandlede eller andre lignende. I Anledning af Martin Kings Forklaring i N 3 p 96 om at Grovsmeden George af Plantagen Butlersbay for ham havde udladt sig med at han havde en god Autoritet for at hverken Brandcorpset eller det Militaire vilde løsne et Skud imod Negerne, naar disse efter den lagte Plan trængte ind i Frederikssted i Byen, bemærkede Tiltalte, at han ikke veed hvortil der herved er sigtet.

Hvad angaaer Tidsrummet efter Emancipationen og indtil Generalgouvernementet blev overtaget af Kamhr Oxholm, forelæstes Tiltalte hvad der betræffende dette Tidsrum indeholdes i N 33 p 8-13 samt i Skrivelsen af 25de Septb 1848 (N 2 p 18-19), hvortil han henholdt sig; dog erklærede han paa given Anledning, at den Fremstilling, der med Hensyn til Allarmskydningen findes i N 33 p 8, maa berigtiges efter hvad herom er forklaret af Major Falbe, Lt: Meincke og Lt: Rosenkrantz i N 2 pag 68-69, 90-91 og 419, hvilke Forklaringers Rigtighed han erkjender, ligesom han ved Forehold af Major Gjellerups Forklaring i N 2 pag 152 indrømmede, at Inddragelsen af Besætningen fra Pynt-Batteriet Louise-Augusta ikke, som ved en Feiltagelse anført i N 33 pag 9, skete om Mandagen d. 3^{die}, men først om Onsdagen d. 5te Juli. Med Hensyn til det i N 2 pag 19 berørte Concept foreholdtes Tiltalte Regjeringsraad Kunzens Secretair Reimers og Kammerassessor Arnesens Forklaringer i bemeldte Bilag pag 96-97, 122-123 og 155, hvorved han intet havde at erindre.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet. Forhøret blev derefter udsat til Løverdagen d. 27de d: M: Kl: 10, til hvilken Tid Tiltalte vedtog uden Tilsigelse at give Møde.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d. 27de Juli var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted. – Tiltalte var mødt.

Commissionen fremlagde under Ltr. M. Gjenpart af en Skrivelse af Dags Dato til Geheimeconferentsraad Kammerherre Tillisch i Flensborg ang. Emil Wanges Afhørelse.

Tiltalte afleverede en bekræftet Afskrift af Generalgouvernementets Forslag af 25de Novb 1843 samt af det forrige General-Toldkammer og Commerce-Collegies Skrivelse af 6te April 1844, der blandt andet communicatede en allerhøieste [*opslag 36*] Resolution af 26de Marts næstforhen, hvorved det nysnævnte Forslag blev approberet. Bemeldte Afskrift blev acteret under Ltr N:

Paa Spørgsmaal, hvorfor Tiltalte ikke, efterat Emancipationen havde fundet Sted, har anvendt kraftigere Forholdsregler imod de forøvede Excesser, bemærkede han, at han ansaae det for rigtigst at gaae frem med Varsomhed, antog for ikke at give Anledning til at Excesserne end yderligere skulde gribe om sig, og lige som han formener, at saadanne Excesser til en vis Grad ere uundgaaelige ved en Slavebefolknings pludselige Overgang til Frihed, som leder troer han og at Resultatet vidner om, at den af ham benyttede Fremgangsmaade ikke i det Væsentlige har været urigtig, da det dog efter faa Dages Forløb lykkedes saagodt som ganske at berolige Negerne, medens han holder sig forvissat om, at en streng Medfart og navnlig en hensynsløs Anvendelse af militair Magt vilde i høi Grad have irriteret dem. – Tiltalte blev foreholdt de væsentligste af de Forklaringer, der ere afgivne angaaende de mangfoldige paatrængende, tildels frugtesløse Opfordringer, der skete til ham om dog at sætte Modstand mod Negerne, navnlig Oberst de Nullys Forklaring i N 2 p 51 om at han Tirsdagen d. 4de Juli foreslog Tiltalte at lade ham yttre ud med en Commando for at rydde Landet for Urostiftere, men at Tiltalte hertil svarede æt, at han ville opsætte det til næste Dag, Lt: Mac Cutchens pag 189 om at han Fredag Eftermiddag opfordrede Tiltalte til at udsende Militaire Afdelinger paa Landet mod Negerne, og herpaa af Tiltalte fik det Svar, at han ikke antog, at dette vilde nytte, fordi Milicen medens den var tilstede, vel kunde holde Negerne borte, men ikke kunde forhindre, at de samlede sig paa andre Steder, samt Major Falbes Forklaring pag 69-70 om at han, for at raade Bod paa de Excesser der foregik paa Landet, om Tirsdagen anmodede Tiltalte om at udsende ham med et Detachment hvortil Tiltalte yttrede, at han selv vilde ride ud og tale med Negerne, da han forstod dette bedre end Falbe, saa og at han (Falbe), da Excesserne vedblev, begav sig Onsdag Morgen til Tiltalte og foreholdt ham det Uforsvarlige i at lade Negerne handle som de gjorde, uden engang at forsøge paa med militair Magt at undertrykke Uordnerne, men at Tiltalte efter henvend en Times Forhandling herom nægtede ham at rykke ud med et Commando paa Grund af at Tiltalte var bange for at Negerne i Falbes Fraværelse skulde angribe, plyndre og brænde Byen, hvorefter Falbe utilfreds forlod Tiltalte, som dog

næppe et Quarteer derefter indfandt sig hos ham, og i en barsk Tone sagde, at han nu kunde rykke ud, men maatte indestaae for, at ingen Molest tilføiedes Byen og at ingen Neger blev dræbt, fremdeles Lt Meinckes Forklaring p 91-92 om at Tiltalte efter bestandige Anmodninger om dog at foretage Noget, forat forhindre Uvæsenet paa Landet, besluttede sig til om Onsdagen at udsende Major Falbe med et Detachment, samt ligeledes efter megen Tilskyndelse, bestemte sig til om Torsdagen at udsende et Commando, og Kammer-assessor Arnesens Forklaring p: 154, at det først var efter indtrængende Forestillinger, at Tiltalte besluttede sig til at udsende Ordren til Falbe; hvorfor Tiltalte i Forbindelse hermed foreholdtes, at Plantagen Humbug først blev ~~p~~ efter sidstnævnte Deponents Udsagn pag 155, først blev plyndret langt hen paa Onsdag Formiddag samt, at Capt. Castoniers Beretning i N 2 pag 221 viser, at Udplyndring af Plantagerne Mt: Stewart og Springgarden var intenderet og tildels paabegyndt om Torsdagen d 6te Juli, men blev standset ved den af ham igjennem [*opslag 37*] den vestlige Deel af Øen samme Dag foretagne Expedition; Saa foreholdtes og Tiltalte hvad der at forskellige Deponenter, navnlig Major Gjellerup, Major Keutsch, Regjeringsraad Kunzen og Lt: Mac Cutchin, er forklaret om den Misstemning, som fandt Sted i Anledning af Fremgangsmaaden ved Expeditionen om Onsdagen under Major Falbes Commando (N 2 pag 60-61, 78, 97 og 190). Med Hensyn til de sidstmeldte Forklariger henholdt Tiltalte sig til den Juristlige Instrux, som blev meddelt Falbe og som findes indført i N 2 pag 70-71, i Forbindelse med dennes, Kamjk. Rothes og Lt: Bithorns Forklaringer om det omder denne Expedition passerede (pag 71-72, 117-118 og 168-169), idet han derhos forsaavidt Major Falbe har udsagt (p 70), at det mundtlig blev ham paalagt at han maatte indestaae for, at ingen Neger blev dræbt, tilføiede, at dette dog var betinget af at ingen Modstand gjordes fra Negerne Side; og hvad angaaer Rothes Yttringer pag 118 om at det efter hans Formening havde været rettest, at Commandoet var forblevet ude om Natten, bemærkede Tiltalte, at det forholder sig rigtigt, at Falbe havde Ordre til at vende tilbage til Christiansted om Aftenen, hvilket Tiltalte ansaae hensigtsmæssigst for Folkenes Skyld og fordi Intet formentligen havde kunnet udrettes ved de Militaires Ophold paa Landet ved Nattetid. I øvrigt henholdt Tiltalte sig i Anledning af de foreholdte Forklaringer til sit forhen Anførte.

Videre foreholdtes som Ritmester Moltkes Forklaring i N 2 p 236-237 angaaende de Samtaler, han om Tirsdagen og Onsdagen havde med Tiltalte, og Forpagter Fohs^s Forklaring pag 248 om de indtrængende Foranstaltninger, han Onsdag Morgen gjorde Tiltalte, i Forbindelse med samme Deponents Udsagn pag 249 om at han i de paafølgende Dage efter Expeditionen iunder Major Gjellerup fik et Hverv med fire andre Ryktere at ride om paa Plantagerne for at indbringe Arrestanter, og herved gjorde den Erfaring, at Negerne saare let lod sig imponere, idet han uden Hinder med disse faa Folk kunde begive sig indpaa de største Plantager og søge ud iblandt Negerne, hvem han vilde; saa og de Forklaringer af Præsterne Butler og Hawley (hvem det af Tiltalte var blevet overdraget, ved Formaninger at virke paa Negerbefolkningen), som findes i samme Bilag pag 200-202 om de Conferencer, de i den Anledning have havt med Tiltalte, og de Forestillinger, de gjorde ham om at gaae frem med Strenghed, hvorhos tillige Oberst de Nullys henhørende Forklaring pag 195 foreholdtes ham. Tiltalte erkjendte disse Forklaringers Rigtighed, og bemærkede blot, at han antager, at de nævnte Præsters Yttringer til ham i foranførte Henseende grundede sig paa Indskydelse fra Planterne.

Endvidere foreholdtes Tiltalte Lt: Woods Forklaring pag 233, Forvalter H: Elliots pag 239-41, Forvalter Mac Dermoths pag 242-43, Forvalter Malloys pag 250-251, Forpagter Hopes pag 252-253, Doctor Cardens pag 253-254 og Forvalter Balfours pag 256-57, nærmest forsaavidt disse Forklaringer angaae det Torsdag Formiddag paa Toldbodpladsen Passerede, i hvilken Anledning Tiltalte indskrænkede sig til den Bemærkning, at han vel ved den omhandlede Leilighed havde sig i høi Grad afficeret, men maa modsige at han da faldt i Graad. -

Ved at gjøres bekjendt med de Forklaringer der angaaende Paalæget om ikke at skyde paa Negerne ere afgivne af Oberst de Nully, Major Falbe, Major Gjellerup, Lt: Catelne? og [*opslag 38*] Lt: Holstein i N 2 pag. 51-52, 69, 73, 151, 189, 204 og 206 samt Lt: Meinckes Forklaring pag 87 om at det Hele fra Begyndelse til Enden gik ud paa, at der ikke maatte skydes paa Negerne, bemærkede Tiltalte, ved i øvrigt at henholde sig til sit tidligere Anførte, at den sidstnævnte Forklaring dog kun er rigtig med den nærmere Bestemmelse, at Paalæget alene gjaldt for det Tilfælde at ingen Modstand skete, samt at han ikke bestemt mindes at have

brugt de af Oberst de Nully om forklarede Yttringer, og endnu mindre kan erkjende, at have fremført disse grædende, ligesom han og modsiger at have udladt sig paa den af Major Gjellerup anførte Maade.

Med Hensyn til hvad i N 33 pag 6 anføres til Begrundelse af at Tiltalte gav Ordre til at løslade de Arrestanter, der hensade i det nye Arresthus, foreholdes han Regjeringsraad Kunzens og Justitsr Friderichsens Forklaringer i N 2 pag 96 og 135-136 om de Modforestillinger, som begge disse Embedsmænd have gjort imod Iværksættelsen af den ommeldte Foranstaltning, og tillige Justitsr Friderichsens Forklaring om, at der imellem disse Arrestanter var een, som for Tyverie var idømt er Par Aars offentlig Arbeide, og en anden, som for gjentagne Voldsomheder skulde ifølge General Gouvernementets Resolution have været bortført fra Colonierne. Tiltalte vedgik, at saavel Kunzen som Friderichsen stærkt fraraadede de nævnte Arrestanters Løsladelse, men henholdt sig til hvad han i N 33 l. c: har yttret om sin Bevæggrund hertil, med Tilføiende, at han, forinden han gav Justitsr Friderichsen bestemt Ordre til at løslade Arrestanterne, ikke forlangte Oplysning, om der imellem disse Arrestanter var Individder, som vare dømte for grovere Lovovertrædelser, og han mindes heller ikke, at Kunzen eller Friderichsen gjorde ham opmærksom paa at saadant var Tilfældet.

Paa Forehold af Lieutenant Mac Cutchins Forklaring i N 2 pag 190 om den Samtale, der skal have fundet Sted imellem ham og Tiltalte angaaende Affattelsen af en skriftlig Rapport om hvad der var passeret ved Mac Cutchins Post, erklærede Tiltalte, at det vel er rigtigt, at han ved den omfoklarede Leilighed lod Mac Cutchin, efterat denne havde afgivet mundtlig Beretning, og derpaa havde forladt Værelset, kalde tilbage, men dette skete kun fordi Mac Cutchin havde omtalt Adskilligt, som Tiltalte efter nærmere Overveielse ikke fandt ganæske tydeligt, og hvorom han ønskede nærmere Oplysning, ligesom han da og paalagde Mac Cutchin, ved Rapportens Affattelse ikke at forbigaae, at Tiltalte ved fornævnte Leilighed selv havde været tilstede, men han benægtede at have brugt Udeladelser, som kunde beføie Mac Cutchin, som skal under Forhørerne, til at opgive, at Tiltaltes Forlangende var gaaet ud paa, i Rapporten at faae omtalt ham selv vedkommende Momenter, der ikke stemmede med Sagens rette Sammenhæng.

Tiltalte bemærkede paa given Anledning, at der ikke af General-Gouvernementet er meddeelt Neustadthauptmanden i Frederikssted nogen Instrux med Hensyn til Allarmskydninger, og han mindes heller ikke, at nogen saadan er meddeelt Fortschefen, ligesom han ei heller tør ud... nogen bestemt Mening om, hvo af dessen Tvende der i paakommende Tilfælde var nærmest til at beordre Allarmskydning, hvilket han vedbliver, efter at være gjort bekjendt med Capt: Castoniers og Kam Hr: Scholtens Forklaringer [*opslag 39*] herom i N 2 p 45, 225, 286 og 302 og efter ligeledes at være meddeelt Oberst de Nullys Forklaring pag 402 sammenholdt med det pag 301-2 indførte Bilag, og den i N° 4 p 78 indførte Extract af Milier-Larsen.

Tiltalte blev foreholdt den under N° 17 fremlagte Gjenpart af hans Bestalling som Generalgouverneur, hvis Rigtighed han erkjendte. Videre foreholdtes ham den om Emancipationen udfærdigede Proclamation af 3^{die} Juli 1848, der findes i N 2 pag. 29 (N 39 pag 1), samt Bekjendtgjørelsen af 6te s: M: i N 2 p 73 angaaende den høieste militaire Commandoes Overdragelse til Oberst de Nully og Major Falbe, hvilke tvende i Tiltaltes Navn udfærdigede Kundgjørelser han ligeledes vedkjendte sig. Ved fremdeles at foreholdet den i sin Tid sammentraadte Regjeringscommissions Bekjendtgjørelse af 6te s: M: i N 2 p 30-31 og pag: 102 (N39 p 4), bemærkede han, at den paa sidstnævnte Sted indførte Bekjendtgjørelse hidtil har været ham ubekjendt, og at han hvad Bekjendtgjørelsen pag 30-31 angaaer, maa henholde sig til sine Yttringer i N 33 pag 1 og N 2 pag 20, idet han derhos paa given Anledning tilføiede, at han, forsaavidt den sidstnævnte Bekjendtgjørelse lyder paa at være udfærdiget med hans Samtykke, ei kan modsige Rigtigheden af hvad herom er forklaret af Regjeringsmed Kunzen i N 2 pag: 101 cfr: pag: 98, af Kamjk: Rothe pag 125 cfr pag 119 og af Justsr: Friderichsen pag: 137.

Endeligen foreholdtes Tiltalte den til Kammerherre Oxholm under 8de Juli 1848 udfærdigede Ordre, som findes i N 2 pag 85, om at overtage Bestyrelsen af General-Gouvernementet, samt den i saadan Anledning udstedte Bekjendtgjørelse af 9de s: M: [pag 106], hvilke Documenters Rigtighed han ligeledes erkjender, og bemærkede, ved at meddeles Kamhr Oxholms Forklaring i N 2 pag 196, samt Kamjk Rothes, Kammerassessor Arnesens, constitueret Toldkasserer Heilbuths og Auditeur Birchs Forklaringer ibid. pag 127, 159, 369 og 414, samt den pag 43-44 indførte Skrivelse af 7de Juli til Kamhr Oxholm fra en Deel

Plantere og andre Beboere paa Vestenden (cfr. N 39 p 2-3), at det, da han underskrev den ovennævnte Ordre til Kmrhr: Oxholm, ikke var ham bekjendt, at denne allerede andetsteds fra havde modtaget Opfordring om snarest muligt at begive sig til St. Croix for at overtage Bestyrelsen af Tiltaltes Embede.

Commissionen acterede under Ltr O en fra Justitsraad Høiesteretsadvocat Liebenberg modtagen Skrivelse af 17de d M med Bilage, nemlig en Skrivelse fra Tiltalte til Justitsraad Liebenberg af 22 Decemb: f: A: samt en Fortegnelse over de til denne Skrivelse henhørende Documenter (*i margin anført som: N 1-13 og N 16-17 samt ltr: a-p*) og selve disse Documenter, dog med Undtagelse af de tvende, der i Fortegnelsen er betegnede N 14 og 15. Paa Tiltaltes Begjæring blev Skrivelser af 22de Decb. f. A. til Justitsr Liebenberg oplæst, til hvilken Skrivelse han henholdt sig, dog med Bemærkning, at for saavidt det Side 9 anføres, at Tiltalte ved, at ingen som helst opfordrede eller raadede ham til at anvende Magt for at søge Oprøret undertrykket og undgaae at tilstaae Emancipation, maa denne Ytring modificeres, i Overensstemmelse med det her for Commissionen Forklarede, at Regjeringsraad Kunzen i den Side 9-10 berørte Henseende har under Sagen forklaret sig og denne hans Forklaring bleven Tiltalte foreholdt, [*opslag 40*] og at det Side 10 Anførte angaaende Slaveeierens ved Emancipationen foranledigede Tab ligeledes bliver at berigtige efter hvad af Tiltalte, her for Commissionen navnlig den d. 22de i d: M: er forklaret. Med Hensyn til det i oftnævnte Skrivelse for constitueret Regjeringsraad Cancelliraad Petersens Vedkommende den førte bemærkede Commissionen, at denne ikke under Sagen er afhørt paa Grund af Sygdom, hvorom Attest findes i Bilag N 4 p: 40-41 [cfr N 40 p 7-9].

Forsaavidt Tiltalte ved Mødet d: 15de d. M vedtog at opgive Dato paa forskellige Kongelige Resolutioner, og dette endnu ikke er efterkommet, opfordredes han til ved sit Tilsvar i Sagen at documentere det Fornødne til Legitimation for hvad han ved Paaberaabelse af disse allerhøieste Resolutioner har anført, ved fremlæggelse af bekræftede Gjenparter af samme.

Det Tilførte blev oplæst og af Tiltalte ratihaberet.

Commissionen vedtog i Anledning af det fra Tiltaltes Side Fremkomne at gjøre fornøden Indstilling til Justitsministeriet over en Udvidelse eller en nærmere Bestemmelse af den til Actor under 31te December f: A: udførligen Ordre, navnlig forsaavidt sammes 2de Post angaaer.

Sagen blev derefter til Videre udsat. -

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 den 31te August, var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted.

Actor Kammerraad Nyegaard var mødt og ligeledes paa Tiltaltes Vegne Justitsraad Liebenberg.

Commissionen fremlagde under Ltr: P en bekræftet Gjenpart af Commissionens Skrivelse til Justitsministeriet af 6te dennes, og endvidere under Ltr Q en Skrivelse fra Justitsministeriet af 17de d: M:, hvori tilkjendegives, at, enhver under det Kongelige Commissariums almindelige Udtryk indbefattet Ankepost imod Tiltalte, hvorom maatte hvorom maatte befindes at være fremkommet, eller senere maatte fremkomme Oplysninger, vil være at ansee som indbefattet under Actionen, og at navnlig det i bemeldte Skrivelse omhandlede af Tiltalte her for Commissionen vedgaaede Forhold derunder bliver at inddrage. Saa fremlagdes og under Ltr: R det med Justitsministeriets ovennævnte Skrivelse tilbagefulgte Bilag, nemlig en Extract i Udskrift af Commissionens Protocol, indeholdende Tiltaltes her for Commissionen afgivne Forklaring. - Endeligen acteredes under Ltr: S. en Skrivelse til Commissionen af 1ste d. M. fra det første Departement under den overordentlige Regjeringscommissions for Hertugdømmet Sleswig med 1 Bilag.

Forsaavidt angaaer den i sidstnævnte Bilag indeholdte Forklaring af Emil Wenge, vedtog Commissionen at overlade til Tiltalte, under sit Tilsvar i Sagen at ytre sig med Hensyn til de Uoverensstemmelser, der findes mellem bemeldte Forklaring paa den ene og den af Tiltalte afgivne paa den anden Side.

Kammerraad Nyegaard begjærede 14 Dages Anstand for [*opslag 41*] at gjøre sig bekjendt med de æ senere end hans Indlæg fremlagte Documenter og derefter fremkomme med yderligere Deduction.

Den begjærte Anstand blev bevilget og Sagen saaledes udsat til Løverdagen d: 14de September næstkommende om Formiddagen Kl: 10.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d 14 September var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted.

Actor, Kammerraad Nyegaard mødte og fremlagde Indleg med 1 Bilag. Paa Tiltaltes Vegne mødte Justitsraad, Høiesteretsadvocat Liebenberg, og begjerte 4 Ugers Anstand. Denne bleve bevilget og Sagen saaledes udsat til Løverdagen d 12 October førstkommende, Formiddag Kl 10.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d 12te October var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted.

Justitsraad Liebenberg mødte og maatte paa Grund af Sagens Vidtløftighed og den fornødne udførlige Conference med sin Commitant udbede en yderligere Anstand af 4 Uger. Actor Kammerraad Nyegaard var mødt. Den begjerte Anstand blev bevilget, hvorefter Sagen henstaaer til Løverdagen d: 9de November førstkommende Formiddag Kl 10.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d 9 November var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted.

Justitsraad Liebenberg mødte og begjerte, da han ved Upasselighed har været forhindret i sit Arbeide med Sagen, en yderligere Anstand af 8 Dage. Actor, Kammerraad Nyegaard, var mødt. Den begjerte Anstand blev bevilget, hvorefter Sagen henstaaer til Løverdagen d: 16 dennes Kl 10.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d 16de November var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted.

Justitsraad Liebenberg mødte og fremlagde Indlæg (*Ltr. U*) med 2 Bilag, og i Henhold hertil indlod Sagen. Kammerraad Nyegaard begjærede Anstand i 8 Dage. Den begjærede Anstand bevilgedes og Sagen henstaaer saaledes til Løverdagen d: 23de November Kl 10.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1850 d 23de November var Commissionen atter samlet paa det ovennævnte Sted.

Actor, Kammerraad Nyegaard, mødte exciperede og indlod i Henhold til sit Tidligere.

Justitsraad Liebenberg mødte, og skulde næst at fremlægge Concept til General Scholtens allerunderdanigste Forestilling af 31te Mai 1847, tilkjendegive, at Generalen ikke for Tiden besad Materialier til videre Oplysninger end allerede meddeelte om de med Milicernes og det regulaire Militæres Styrke og Organisation paa de danske Vestindiske Øer i Tiden Løb fortagne Forandringer. Forsaavidt der under Sagen er Quæstion om Rigtigheden af General Scholtens Anskueler af Forsøg paa det i Juli 1848 for Friheden udbredte Oprørs Undertrykkelse med den militaire Styrke han da havde til Disposition, kunde Comparanten derhos ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa de nylige Efterretninger om, at den nu fungerende Generalgouverneur, medens det regulaire Militair paa St: Croix er endeel Gange stærkere, har givet efter for en Emerite i Anledning af en Næringsveis Ordning. Comparanten indlod atter Sagen i Henhold til sit Forrige. -

Actor maatte i Anledning af det Tilførte bemærke, [*opslag 42*] at han ligesom han var ubekjendt med Størrelsen af den militaire Styrke der for Tiden befindes paa de Danske - Vestindiske Øer, saaledes har han ingen Kundskab om den af Defensor omtalte Emerite, og maatte derfor saa meget mere protestere imod, at der til disse Erindringer tages noget Hensyn.

Justitsraad Liebenberg antog, at de nysommeldte Facta vare retoriske, exciperede og indlod atter.

Commissionen optog Sagen.

Bardenfleth P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1851 den 1ste Februar var Commissionen atter samlet i Generalstabens Gaard i Amaliegaden N° 131

Commissionen reassumerede Sagen, og fremlagde en allerhøiedste Ordre af 28de f: M:, hvorved tilkjendegives, at Generallieutenant v: Bardenfleth er for længere Tid i Kongeligt Ærinde afreist til

Hertugdømmet Holsten, og saaledes ikke vil være istand til fremdeles at deeltage i Commissionens Arbeide, hvorfor Commissionens øvrige Medlemmer bemyndiges til uden hans Medvirkning at fortsætte og tilendebringe Sagens Behandling og Paakjendelse. Den fremlagte Ordre blev acteret under Ltr: X:

Efter Tilsigelse var Tiltalte mødt og blev i Anledning af hvad det i Justitsraad Liebenbergs Indlæg pag: 24 er yttret med Hensyn til Tiltaltes Forklaring i Mødet for Commissionen af 13de Juli f. A., forsaavidt denne Forklaring [Forhørsudskriften Ltr: R: p: 12] gaaer ud paa at han antog, at den der omhandlede, paafaldende rolige Tilstand iblandt Negerne tildeels maatte forklares med en Bestræbelse for at inddysse deres Foresatte, givet Leilighed til herom nærmere at udtale sig, og han bemærkede, at han ved den ommeldte Forklaring navnlig forsaavidt han derunder har brugt Udtrykket "antog" ikke har havt den Maal for Øje, hvorpaa han betragtede Forholdene i selve den Periode der gik forud for Oprøret, idet han derved alene har sigtet til hans Opfatning i et senere Tidsrum og navnlig den Tid da han afgav sin Forklaring for Commissionen.

Det tilførte blev derefter oplæst og af Tiltalte ratihæbet, hvor efter Sagen ogsaa blev optagen.

P Steinmann Hedemann Mourier Casse

Aar 1851 d: 5te Februar var Commissionen atter samlet paa det samme Sted.

Actor var mødt. Ligeledes mødte for Tiltalte Justitsraad Liebenberg ved Fuldmægtig Behrend.

I Sagen blev afsagt følgende

Dom

Under nærværende, ifølge allerhøieste Resolution anlagte Sag actioneres Tiltalte, Generalmajor, Kammerherre Peter Carl Frederik v: Scholten, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, som under 14 Januar 1835 allernaadigst beskikkedes til fra 1 Januar 1836 at være Generalgouverneur – eller, efter den ved allerhøieste Resolution af 11 Juli f: A: fortsatte Titulatur, Gouverneur – over de danske vestindiske Øer, for sit under og i Anledning af den i Juli Maaned 1848 paa St Croix stedfundne Negeropstand, under hvilken han emanciperede de Ufrie paa fornævnte Øer, udviste Forhold som militair Høistbefalende og øverste Civilautoritet paa Stedet, og navnlig for, 1) at have undladt at træffe de behørlige Sikkerhedsforanstaltninger imod en Gjæring imellem Negerne, hvis Tilstædeværelse og Betydning ikke kunde, eller i alt Fald ikke burde være forblevet ham ubekjendt, og i saa Henseende at have ladet det mangle paa den for en Embedsmand i hans Stilling pligtmæssige Omsigt; 2) at have undladt strax, da han underrettedes om Urolighedernes Udbrud, at tage de fornødne Forholdsregler og at træde op med Kraft og Bestemthed, men derimod ved sin Raadvildhed og Tøven at have været medvirkende Aarsag til at Sagerne toge den Vending, at Regjeringen i Moderlandet blev betaget sin fri Beslutning om Emancipationens Ikrafttræden, som engang forkyndt ikke lod sig tilbagekalde eller udsætte; og 3) at have senere, efter Emancipationens Forkyndelse, indtil han formedelst Sygdom blev ude af Stand til at forestaae sit Embede, ladet det mangle paa tilbørlig kraftig Optræden imod de efter Emancipationen forøvede Excesser.

Den af Actor, Kammerraad, Procurator Nyegaard, nedlagte Paastand, gaaer ud paa, at Tiltalte bør have sit Embede som Gouverneur for de danske vestindiske Besiddelser forbrudt og desuden ansees med anden Straf efter Commissionens Skjøn, samt udrede Actionens Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor og Erstatning af Udlæg for Oversættelse af nogle Documenter, 14 Rbd, hvorimod Tiltaltes engagerede Sagfører, Justitsraad, Høiesteretsadvokat Liebenberg, har paastaaet ham frifunden for det Offentliges ubeføiede Tiltale og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige. [opslag 43]

I Henseende til den førstnævnte af de ommeldte specielle Ankeposter bemærkes, at der, som af Tiltalte anført i 2de af ham respective under 9 November 1846 til Directeuren for det daværende Kongelige Generaltoldkammer og Commerce Collegium og under 16de Januar 1847 til bemeldte Collegium indgivne Forestillinger, var, som Følge af de med Hensyn til Neger-slavernes Emancipation foretagne Skridt, efterhaanden paa de danske vestindiske Øer, navnlig iblandt Negerbefolkningen, indtraadt en stor Spænding; og efterat det ved allerhøieste Rescript af 28de Juli 1847 var bestemt, at den Raadighed over de Ufrie, hvor af Eierne da vare i Besiddelse, skulde ophøre, dog saaledes, at denne Forandring først skulde indtræde 12 Aar efter Resolutionens Datum, og at i Mellemtiden de bestaaende Forhold skulde vedblive,

udviklede sig i Anledning af den saaledes fastsatte Termin hos Negerne en Utilfredshed, som, ifølge de fremkomne Oplysninger, i den Opstanden nærmest forudgaaende Periode gik over til en Gjæring, hvorunder Agitationer fandt Sted, som vare rettede paa at faae Negerne til at forlange Emancipation og som maae antages at have fremkaldt Opstanden, der udbrød Søndagen d: 2 Juli 1848 paa Vestenden af St: Croix.

Tiltalte har vedholdende paastaet, at han forinden de paagjældende Uroligheders Udbrud aldeles ingen Kundskab eller Formodning havde om Tilværelsen af en slig Gjæring eller slige Agitationer, og at han navnlig, da han nogle Dage førend Opstanden foregik, reiste fra St: Croix til St: Thomas, hvorfra han kom tilbage til Christiansted d: 2 Juli om Eftermiddagen omtrent Kl: 4, ikke i fjerneste Maade nærrede Tanker om at saadanne Begivenheder kunde være forhaanden, som de der strax efter indtraadte; hvorhos han har forklaret, at hverken hans egen lagttagelse eller nogen modtagen Anmeldelse fra vedkommende Embedsmænd, Plantere eller Andre, havde givet ham Anledning til at fatte Formodning om den Gjæring, der herskede imellem Negerne, og hvad der som Følge heraf passerede imellem dem. – Imod Rigtigheden af hvad Tiltalte saaledes har anført, synes ikke faa Data at tale. – Det er allerede i sig selv lidet sandsynligt, at han, som i 2de Beretninger til det daværende Handelsministerium, respective af 30te Mai og 10de Juni 1848, havde angaaende den Stemning, der dengang herskede paa de danske vestindiske Øer, in specie som Følge af den kort i Forveien paa Øerne Martinique og Guadeloupe paa Grund af stedfundne Uroligheder iværksatte Emancipation, udtalt sig paa en Maade, der vidnede om Betænkeligheder i Henseende til den fremtidige Roelighed, og navnlig i den sidstmeldte Beretning havde yttret, at det vilde være uklogt, om man altfor trygt stolede paa den nuværende Roelighed og var Blind for hvad den fremrykkende Tid muligen kunde bringe med sig, skulde, uagtet den Opfordring, han selv erkjendte, at der var til at have Opmærksomheden henvendt paa Stemningen mellem Negerne, kunne være bleven aldeles uvidende om den iblandt dem herskende Gjæring og de Agitationer, hvormed de skyndedes til at fordrø Emancipation, hvilke Agitationer, efter hvad desangaaende er oplyst, maae antages at være drevne i et betydeligt Omfang og tildeels paa en temmelig aabenlys Maade. – Men hvad der gjør det end mindre sandsynligt, at Tiltalte kan have været ubekjendt med Gjæringen, er, at det, efter hvad han har forklaret, i den Opstanden umiddelbart forudgaaende Periode var kommet ham for Øre, at der mellem Negerne circulerede Rygter om at han fra den herværende Regjering skulde have modtaget Ordre til at emancipere dem, men at han holdt denne Ordre tilbage, lige som han og har vedgaaet, at det var ham bekjendt, at disse Rygter indvirkede paa Stemningen iblandt Negerbefolkningen. Endelig fortjener det ogsaa i samme Retning at udhæves, at Tiltalte har udsagt, at det forekom ham, at Negerne i hiin Periode vare, naar Forholdene og i Særdeleshed de flere ydre Omstændigheder, der vare saa vel skikkede til at fremkalde Uro iblandt Negerbefolkningen, tages i Betragtning, paafaldende roelige, i hvilken Henseende han har yttret den Formening, at denne paafaldende roelige Tilstand tildeels maatte forklares ved en Bestræbelse for at inddysse deres Foresatte, navnlig Planterne og Forvalterne, hvilket, efter hvad han har bemærket, stemmer med hans Erfaring om Negernes Charakter.

Det skjønnes imidlertid ikke, at de i Henseende til det her omhandlede Punkt fremkomne Oplysninger give aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltaltes Anbringende om at have været uvidende om den stedfundne Gjæring; hvoraf følger, at der ikke kan paadrages ham Strafansvar for ikke at have truffet yderligere Sikkerheds-Foranstaltninger, end de, han, efter hvad der er oplyst, allerede havde føiet af Hensyn til Forholdene, saaledes som han vil have opfattet dem, iblandt hvilke Foranstaltninger maa nævnes den, at han i Anledning af et Andragende fra Chefen for Fortet i Frederiksted, Capitain, Kammerjunker Castonier, havde forøget den sammesteds værende Besætning med 2 Underofficerer og 16 Menige.

Forsaauidt det under den her omhandlede Ankepost er lagt Tiltalte til Last, at han har ladet det mangle paa den for en Embedsmand i hans Stilling pligtmæssige Omsigt, findes det ei heller ved de tilveiebragte Oplysninger sat uden for Tvivl, at han i den Retning har forseet sig saaledes, og navnlig i den Grad udviist Mangel paa behørig Opmærksomhed i Henseende til Stemningen mellem Negerne og til hvad der som Følge af den passerede iblandt dem, at der fra denne Synspunkt kan paahvile ham Strafansvar. – Vel har han med Hensyn til de af endeel Embedsmænd, in specie vedkommende Politi-Embedsmænd, afgivne

Forklaringer om at der ikke fra hans Side har været truffet nogen Foranstaltning til at han kunde være bekendt med Stemningen mellem Negerne og hodle Øje med hvad der som Følge deraf foregik, erkjendt, at der ikke af ham er blevet føiet nogen Foranstaltning i den nævnte Henseende, og i Særdeleshed at der ikke af ham er givet vedkommende Politivæsenet noget Paalæg om at være opmærksomme i den ommeldte Retning; men ligesom han med Føie har fremhævet, at han ansaae det som en Selvfølge, at Politie-Embedsmanden burde uden særligt Paalæg desangaaende være opmærksomme paa og efterspore de Bevægelser, som maatte finde Sted, og derom gjøre fornøden Indberetning til Gouvernementet, saaledes har han endvidere anført, deels at efter hans Formening ingen særegne Foranstaltninger af den Natur, at de virkelig kunde have været til nogen Nytte, kunde føies uden ved Organisation af et hensigtssvarende Landpoliti, som ikke existerede og af finansielle Grunde ikke lod sig bringe istand, og deels at Man efter Negerbefolkningens mistænkelige Charakter burde iagttage megen Vaersomhed med at træffe Forholdsregler som de paapegede, der let kunde lede til i en betænkelig Grad at forøge Spændingen; hvorhos Tiltalte, med særdeles Hensyn til at han selv har erkjendt, at den daværende Politimester i Frederiksted var en svagelig, affældig Mand, til hvis Dygtighed som Politimester han ingen Tillid havde, har releveret, at han specielt havde paalagt bemeldte Embedsmand, i det Mindste hver Uge, forsaavidt Tiltalte ikke selv indfandt sig i Frederiksted enten personlig eller ved den hos ham ansatte Politiajudant, mundtligt at indberette [opslag 44] hvad Mærkeligt der, Politivæsenet betræffende, var indtruffet i Jurisdictionen.

Hvad den Deel af Actionen angaaer, hvorunder Tiltalte drages til Ansvar for at have undladt, strax, da han underrettedes om Urolighedernes Udbrud, at tage de fornødne Forholdsregler og at træde op med Kraft og Bestemthed, men derimod ved sin Raadvildhed og Tøven at have været medvirkende Aarsag til at Sagerne toge den Vending, at Regjeringen i Moderlandet blev betaget sin fri Beslutning om Emancipationens Ikrafttræden, da bemærkes foreløbigt, at Tiltalte, der, som i det Foregaaende omtalt, Søndagen d: 2 Juli, om Eftermiddagen omtrent Kl: 4 kom tilbage til Christiansted fra St: Thomas, henimod Aften begav sig i Følge med Chefen for den ved de danske vestindiske Øer da stationerede Orlogsbrig "Ørnen", Capitainlieutenant Irminger, til sin circa ½ dansk Miil fra Christiansted beliggende Boelig, Bülowsminde. – Her modtog han om Natten Kl: mellem 1 og 2 fra Chefen for Fortet ved Frederiksted, Capitain Castonier, følgende, "Frederiksfort d: 2 Juli" daterede Melding om at Uroligheder vare udbrudte iblandt Negerne paa Øens Vestende: "*Deres Excellence! I dette Moment har jeg erholdt Kundskab om Deres Excellences Ankomst til Bülowsminde og tillader jeg mig underdanigen at tilmelde, at i denne Deel af Landet ere Negerne i fuldkomment Oprør; man ringer overalt med Klokkerne. I Fortet ere de nødvendige Forholdsregler tagne. De Rygter, som circulere, ere saa forskjellige, at jeg ikke tør uleilige Deres Excellence med noget af dem*", og paa Tiltaltes Spørgsmaal til den Ordonants, som overbragte Meldingen, om hvad han vidste til Oplysning om det Passerede, meddeelte denne ham iblandt Andet, at han ved den noget over ¾ Miil fra Frederiksted beliggende Plantage Høgensborg havde truffet paa en talrig Masse Negere som raabte paa, at de vilde have Friheden.

Henved Kl: 2 reed Tiltalte, tilligemed Capitainlieutenant Irminger, til Christiansted, for, som han har anført, at forvise sig om Tilstanden paa dette Øens vigtigste Punkt og tillige anordne de fornødne Forholdsregler, og efter din Ankomst dertil lod han sammenkalde adskillige, deels civile, deels militaire Embedsmænd, navnlig Politimesteren i Christiansted, Justitsraad Friderichsen, Chefen for Christiansteds Fort, Major Falbe, Chefen for Christiansted Brandcorps, Major Keutsch og Tiltaltes Adjutant, Premierlieutenant Meincke, hvilke, saavel som Capitainlieutenant Irminger, deeltog i Ventilationerne om hvad der maatte være at foretage i Anledning af den fra Capitain Castonier modtagne Rapport, hvilket, i det Tiltalte bestemte sig til ikke at træffe nogen til at imødegaae Urolighederne umiddelbart sigtende Foranstaltning, kom til at indskrænke sig til at han lod Christiansted Forts Artillerie og Militairet i Kasernen gjøre færdigt til Udrykning, og gav Ordre til at sørge for at Milicecorpsernes Mandskab holdt sig færdigt til ved første Signal at træde under Gevær, samt lod 12 Kanonerer afgive fra Orlogsbriggen til Afbenyttelse i Fortet, ligesom han og foranledigede, at Major Keutsch og Justitsraad Friderichsen lode udforske Tilstanden omkring paa Landet i Christiansteds Jurisdiction, hvorved det viste sig, at ingen Uroligheder fandt Sted der.

Mandagen d: 3^{die} Juli om Morgenen omtrent Kl: 7 modtog Tiltalte fra sin Broder, Kammerherre, Capitain og Toldinspecteur v. Scholten, der fungerede som Stadshauptmand i Frederiksted, et Brev, som indeholdt en kort Beretning om at der var udbrudt Uroligheder blandt Negerne paa Vestenden, men saavidt Tiltalte vil kunne mindes, uden Angivelse af de dermed forbundne nærmere Omstændigheder. – Omtrent ved samme Tid lod han Lieutenant ved det vestindiske Infanterie v: Holstein beordre at overtage Commandoen over et Detachment, der skulde rykke ud af Christiansted, og meddelte ham kort efter Ordre til med sit Detachment, som bestod af 20 Mand regulairt Infanterie, 20 Mand Milicejægere og en Kanon med Besætning, hvortil senere kom 20 Mand Milicecavallerie, at tage Stilling paa Plantagen Diamond & Ruby, besætte Landeveien deromkring og derfra forhindre at Masser af Negere trængte frem mod Christiansted. – Kl: 8½ om Morgenen modtog Tiltalte en samme Dag dateret Beretning fra Politimesteren i Frederiksted, Justitsraad Andreson, af følgende Indhold: *”Siden lidt efter Kl: 8 iaftes begyndte det med Ringen og Tuden i Skallene, saavel paa Nordsiden som Sydsiden, og saavidt kunde høres, overalt paa Plantagerne, hvilket endnu vedvarer vovelviis, men nogen videre Voldsomhed vides endnu ikke at være forefaldet. - Da Landeveiene efter Forlydende skulle være farlige at passere formedelst urolige Folk, som høres at være paa flere Steder, saa beder jeg Deres Excellence godhedsfuld undskyldte, at jeg ikke selv personlig indfinder mig, men sender 2 Politibetjente til Hest, der ville kunne forklare sig om det mere Specielle, i det jeg underdanigen udbeder mig hvad Forholdsregler der for Politiets Vedkommende maatte være at iagttage. – Ildspaesættelse har ikke været bemærket.”* – Denne Beretning var forsynet med en Efterskrift, hvori Justitsraad Andreson bemærkede, at han efter Raadførelse havde tilbageholdt Betjentene, men at Ordonantsen vilde melde, hvorledes Tingene stode; og paa Convoluten, hvori Beretningen var indlagt, var følgende Paa-tegning: *”Som Rygtet just nu gaaer, ville Landnegerne komme til Byen i Dag Kl: 12, hvis De ikke høre noget fra Generalen.”* – Ved at udspørge Overbringeren af Beretningen erholdt derhos Tiltalte Underretning om de nærmere Omstændigheder, der vidnede om at Bevægelsen var af en særdeles alvorlig Natur.

Efter sin Forklaring havde Tiltalte, efter Modtagelsen af Justitsraad Andresons Beretning, først paatænkt, selv at begive sig til Vestenden for muligen ved sin personlige Nærværelse at dæmpe Oprøret, og gjorde sig allerede færdig til at tage bort i dette Øjemed, men ved en Efterretning, han vil have erholdt om at Negerne skulle have isinde at bemægtige sig hans Person, lod han sig bevæge til at opgive bemeldent Forsæt, hvorimod han besluttede at sende Oberst de Nully og Lieutenant Meincke til Vestenden for at recognoscere. – Ifølge den dertil givne Ordre forlode disse Christiansted [opslag 45] om Morgenen mellem Kl: 8-9, og maa efter hvad desangaaende er oplyst, antages at være Kl: 10½ komne til Frederiksted, der ligger i en Afstand af omtrent 3½ Miil fra Christiansted.

Kort efterat den ommeldte Beretning var modtaget fra Justitsraad Andreson, udfærdigedes, med Hensyn til at han paa Grund af sin Alder og Svagelighed ansaaes ude af Stand til behørig at varetage sit Embede, en Constitution for Cancellieraad, advocatus regius Øgaard til uden Ophold at overtage Politimester-Embedet i Frederiksted.

Henved Kl: 1 om Eftermiddagen retournerede Lieutenant Meincke med Melding om Tilstanden i Frederiksted, ifølge hvilken Urolighederne havde taget en meget voldsom Charakter og Negerne anrettet Ødelæggelser i bemeldte Bye, i hvilken en stor Masse af dem var trængt ind; og omtrent paa samme Tid modtog Tiltalte ved en ridende Neger fra sin Broder, den ovenfor nævnte Kammerherre v. Scholten, et Brev, som indeholdt en paatrængende Opfordring i hans eget og Frederiksteds øvrige Indvaaneres Navn, om at Tiltalte det snarest muligt vilde komme dertil, da Byen ellers stod i største Fare. - Efterat have paa Capitain Lieutenant Irmingers udtrykkelige Forlangende om en bestemt Ordre med Hensyn til Orlogsbriggen, beordret ham til uopholdeligt at afgaae med den til Vestenden, samt overdraget Major Falbe Overcommandoen i Christiansted og Omegn, begav Tiltalte sig i Følge med Landsoverretsassessor, Kammerjunker Rothe og Lieutenant Meincke paa Veien til Frederiksted, hvor han ankom Kl: 4 om Eftermiddagen. – Han opfyldte nu Negerens Fordring om Emancipation, imod at de øjeblikkeligen skulde forlade Byen og forholde sig roelige, og omtrent Kl: 6 tog Tiltalte, paa Grund af en fra Lieutenant Holstein erholdt Meddelelse om at Negerne havde begyndt at reise sig i Christiansteds Jurisdiction, tilbage til sidstnævnte Bye, hvor han ankom om Aftenen Kl: 9, og foranstaltede snarest muligt det Fornødne til Udfærdigelsen af

en formelig Proclamation angaaende Emancipationen, hvilken i det engelske Sprog affattede og d: 3^{die} Juli daterede Proclamation begyndte med en Erklæring, at alle Ufrie paa de danske-vestindiske Øer fra bemeldte Dag af vare emanciperede.

Ligesom Tiltalte ved i Skrivelse af 25de Septbr: 1848 at besuare forskjellige Spørgsmaal, som vare fremsatte af Etatsraad Hansen og Landsover- samt Hof- og Stadsrets Assessor Flensborg, til hvilke det var overdraget at undersøge det Forhold, Tiltalte og overhovedet den vestindiske Embedsstand havde udviist under de omhandlede Begivenheder, releverede som et Moment, der indvirkede paa hans Adfærd efter Modtagelsen af Capitain Castoniers Rapport, at han savnede nærmere Beretning om Urolighedernes Natur og imødesaae Politimesteren i Frederiksted. Justitsraad Andresons Melding om, hvorvidt de vare af den Betydenhed, at de burde karakteriseres med Navn af Oprør, saaledes har han navnlig i Forhør af 18 Juli f. A., som Grund, hvorfor han ikke, efter at have modtaget Capitain Castoniers Rapport, uopholdeligen meddeelte ham Forholdsordre om hvad han havde at foretage, iblandt Andet erklæret, at han var af den Formening, at han, forinden han traf Foranstaltninger imod Urolighederne, betragtede som Opstand, først burde have nærmere Kundskab om hvorvidt de vare af en saadan Beskaffenhed, hvilken Forklaring han vedblev, efterat være gjort opmærksom paa, at Urolighederne vare af Capitain Castonier betegnede som fuldkomment Oprør, og at denne Betegnelses Rigtighed endvidere bestyrkedes ved den af Castonier sendte Ordonantses mundtlige Meddelelse om hvad han selv underveis havde erfaret. – Tiltalte forklarede derhos endvidere i det nævnte Forhør, at han ikke vilde sende Bevæbnede til Vestenden, forinden han var bleven nærmere underrettet om Urolighedernes Natur, i hvilken Henseende han tilføiede, at det ikke kunde feile, at Efterretninger vilde indløbe fra Vestenden, og at han navnlig ventede Rapport fra Justitsraad Andreson, samt at han i al Fald ingen Tvivl kunde have om at paalidelige Efterretninger snart vilde indløbe fra de i Vestenden liggende Plantager, idet han for øvrigt vel ikke ansaae Castoniers Rapport for upaalidelig, men som ikke tilstrækkelig detailleret, og heller ikke kunde ansee den mundtlige Beretning af Castoniers Ordonants for fyldestgørende.

I Forhør af 24de Juli f: A: har Tiltalte imidlertid vedgaaet, at han allerede ved Modtagelsen af Castoniers Rapport ikke kunde andet end antage, at de deri om meldte Uroeligheder gik ud paa at bevirke Emancipation, idet han, skjødt dette ikke udtrykkeligt var udtalt i Rapporten, allerede efter Forholdenes Beskaffenhed ikke derom kunde være nogen Tvivl, foruden at det ogsaa fremgik af Ordonantsens mundtlige Meddelelse.

Til denne Erkjendelse af at have, ligefra Modtagelsen af den titnævnte Rapport, indseet Betydningen af de deri ommeldte Uroeligheder, knytte sig de Forklaringer, Tiltalte i Forhør af 22de og 24de Juli f: A: har afgivet angaaende den Maade, hvorpaa han vil have betragtet de dermed i Forbindelse staaende Eventualiteter. – I denne Henseende har han udsagt, at han allerede ved Modtagelsen af Castoniers Rapport formeente, at det, naar de opstaaede Uroeligheder vedbleve og det viiste sig at være Negernes alvorlige Villie at opnaae Emancipation, ikke vilde kunne undgaaes at indrømme denne, og at det allerede dengang var hans Bestemmelse, ikke at udsende militair Magt for at undertrykke den Bevægelse, som i hiint Øjemed var opstaaet, idet han ansaae en saadan Foranstaltning for uhensigtsmæssig, og antog, at Militairets Udsendelse i alt Fald kun kunde være tilraadelig for at opretholde Orden; men i Forbindelse med denne Forklaring har Tiltalte yttret, at det Hele dog endnu dengang stod noget ubestemt for ham og først senere, tildeels ved Modtagelsen af Justitsraad Andresons Rapport, og endnu mere, da de om Eftermiddagen Kl. 1 modtagne Efterretninger indløb, antog en bestemtere Charakter. Efterat have erholdt Andresons Rapport tænkte han sig Emancipationen som et til Negernes Beroligelse tjenligt Middel, saa meget mere som han troede at kunne stole paa, at den velsindede Deel af Befolkningen efter erklæret Emancipation ikke blot selv vilde forholde sig rolig, men og stræbe efter bedste Evne at virke til at berolige de andre Negere, men det var ham dog ingenlunde klart, at ikke muligen andre Midler kunde findes tilstrækkelige til at berolige Massen, og han tænkte sig i al Fald tillige som et virksomt Middel, at foranledige Negerne til at sende Deputationer til ham, uden at han endnu havde fattet nogen Beslutning om hvorledes han vilde svare, hvis saadanne ankom, og navnlig har han afskrevet, at han endnu, da han, som i det Foregaaende omtalt, efterat have modtaget Justitsraad Andresons Rapport, sendte Oberst de Nully og Lieutenant Meincke til

Frederiksted, [opslag 46] forestillede sig Muligheden af at kunne undgaae Emancipation, hvortil han nødig vilde skride, i hvilken Henseende bemærkes, at han har erklæret, at have staaet i den Formening, at han ved at afsende Oberst de Nully og Lieutenant Meincke til Frederiksted, instruerede Førstnævnte om at betyde Negerne, at Tiltalte var villig til at modtage enkelte Deputationer for at høre deres Begjæringer og Klager, men tillige har, med Hensyn til de Nullys Forklaring om at saadant Paalæg ikke gaves ham, yttret, at han vel holder sig fuldkommen forvisset om, at det ved den omhandlede Leilighed har været hans Tanke, at vilde specielt instruere de Nully om at give Negerne den ommeldte Underretning, og at han i hvert Fald er vis paa, at han under Samtalen med Oberst de Nully og Lieutenant Meincke umiddelbart før deres Afreise paalagde dem at virke til at berolige Negerne og herom udførligen udtalte sig, men at han dog ikke tør modsige, at han muligen, ved under hiin Samtale at yttre sig om Midlerne til at berolige Negerne kan have forglemt, specielt at gjøre det nævnte Paalæg, hvor meget dette end laae ham paa Hjerte, hvorved han har udhævet, at han noget tidligere om Morgenen udtrykkeligt havde tilkjendegivet Lieutenant Holstein, hvad denne ogsaa har erklæret at forholde sig rigtigt, at han, der, som idet Foregaaende anført, afsendtes for at forhindre Masser af Negere fra at trænge frem imod Christiansted, dog maatte lade Deputationer passere.

Ifølge de Forklaringer, Tiltalte under de ovenfor omtalte, efterat den til Grund for nærværende Sag liggende Actionsordre var udfærdiget, d. 22de og 24de Juli f: A: optagne Forhører har afgivet, navnlig om at han strax ved Modtagelsen af Castoniers Rapport antog, at Urolighederne vare rettede paa at fremkalde Emancipation, og at det allerede dengang var hans Bestemmelse, ikke at udsende militair Magt for at undertrykke Bevægelsen, skjønnes der ikke at være Føie til at drage ham til Ansvar som Den, hvem Raadvildhed kan lægges til Last, hvorimod Spørgsmaalet bliver, om han ikke forøvrigt ved Undladelse af hvad der maatte have paaligget ham at foretage i Anledning af de udbrudte Uroligheder, har udviist et Forhold, der maa medføre Strafansvar for ham, og dette findes at maatte besvares bekræftende.

Med Hensyn hertil bemærkes, at Tiltalte skjønnes at have gjort sig skyldig i en strafbar Tilsidesættelse af hvad han under de stedfindende Forhold var paa det Stærkeste opfordret til at iagttage, derved at han, efterat have modtaget, Castoniers Rapport, ikke førend efter Forløbet af 6 à 7 Timer, da Oberst de Nully og Lieutenant Meincke sendtes til Frederiksted, iværksatte noget Skridt for at blive nøiere bekendt med Urolighedernes egentlige Beskaffenhed og de Foranstaltninger, som med Hensyn til dem maatte være trufne af vedkommende Autoriteter i Frederiksted, uagtet det ikke kunde andet end ligge ham aldeles nær, at den hurtigst og nøiagtigst mulige Oplysning desangaaende var af Vigtighed for at kunne tage Beslutning om hvad der hensigtsmæssigt maatte være at foretage, hvorved det ikke maa oversees, at han, skjøndt han strax ved Modtagelsen af Castoniers Rapport antog, at Urolighederne gik ud paa at bevirke Emancipation, dog efter hans Forklaring om, hvorledes han opfattede Forholdene, tildeels betingede sine Anskuelse af Hensyn til Forudsætninger, om hvis factiske Rigtighed eller Urigtighed han det snarest muligt burde have søgt Oplysning.

Ikke mindre indlysende findes det at være, at Tiltalte, om han end, som af ham angivet, strax da han erholdt Castoniers Melding om Urolighederne, nærde den Formening, at det, naar de vedbleve og det viste sig at være Negernes alvorlige Villie at opnaae Emancipation, ikke vilde kunne undgaaes at indrømme den, har handlet i høi Grad uforvarligt ved ikke i hele den Tid, der forløb indtil han afsendte Oberst de Nully og Lieutenant Meincke til Frederiksted, at have foretaget noget somhelst Skridt for at faae Urolighederne dæmpede, men at have ladet dem uforstyrret gaae deres Gang, og det uagtet han, efter Indholdet af hans egen Forklaring, ikke ansaae det for afgjort, at Bevægelsen var af den Beskaffenhed, at den nødvendigviis maatte lede til det Resultat, der senere blev dens Følge.

Hvad der i den omhandlede Henseende specielt maa lægges ham til Last, er, at han strax, efterat have modtaget Castoniers Rapport, tog den Beslutning, ikke at udsende militair Magt for at undertrykke Bevægelsen, som han antog opstaaet i det ovennævnte Øiemeed, hvilken Beslutning ledede til den totale Mangel af Modstand imod Urolighederne, som fandt Sted fra hans Side i hele den paafølgende Tid, indtil han iværksatte Emancipationen. – Thi at han antog, at de udbredte Uroligheder vare rettede paa at faae Emancipation bragt istand, og derhos, som han har anført, nærde den Overbeviisning, at et virkeligt Oprør af Negerne i bemeldte Hensigt ei kunde kues med militair Magt, kunde og burde aabenbart ikke afgive

Grund for ham til uden videre at opgive ethvert Forsøg paa, ved Anvendelse af de militaire Kræfter, over hvilke han kunde disponere, at dæmpe Bevægelsen, hvorom det med Vished lod sig forudsee, at den ved ikke at imødegaaes vilde tiltage; og bemærkes med Hensyn til Foranførte, deels at Capitainlieutenant Irminger, strax efterat Tiltalte havde modtaget Castoniers Melding, forestillede ham, at det formentlig var af yderste Vigtighed, øieblikkelig at afsende 20 à 30 Mand bevæbnede til Hest vesterefter for at adsprede Urostifterne og qvæle Oprøret i Fødselen, deels at Major og Compagnichef ved et af Milicecorpserne, Gjellerup, efterat have samlet 70 à 80 Mand, som, forsynede med skarp Ammunition, vare marschfærdige, forgjæves Kl. 5 à 6 om Morgenen d. 3 Juli henvendte sig til Tiltalte om Ordre til at rykke ud. – Ifølge de fremkomne Oplysninger, hvoriblandt en fra Gouvernementets Secretariat under 16 Februar 1849 udfærdiget Meddelelse, støttet paa de i sin Tid indsendte Styrkelister, beløb, da Urolighederne fandt Sted, Milice Styrken i Christiansteds Jurisdiction sig til omtrent 300 Mand, foruden Brandcorpset, bestaaende af circa 220 Mand, af hvilke 103 vare bevæbnede med Geværer og 91 med Sabler, men de øvrige ubevæbnede, og i Frederiksteds Jurisdiction udgjorde Milicen henved 120 Mand foruden Brandcorpset, som bestod af c. 290 Mand, hvoraf mellem 60-70 vare bevæbnede med Geværer og 50 med Sabler, og selv under Forudsætning af at Brandcorpsernes Mandskab, som navnlig af Tiltalte og Capitain Castonier anført, for en stor Deel var saadant, at der ikke kunde stoles paa samme, kunde der dog efter Omfanget af de militaire [opslag 47] Kræfter, der saaledes havde foruden Besætningerne i vedkommende Forter, hvilke i Christiansted udgjorde omtrent 80 Mand Infanterie og 42 Mand Artilleri og i Frederiksted 18 Mand Infanterie og 38 Mand Artilleri, ikke vare afgjørende Grund til at antage, at et Forsøg paa at underkue Urolighederne, naar det iværksattes snarest muligt, vilde være frugtesløst, ligesom der ei heller, in specie naar hensees til at ikke Spor til nogen Urolighed havde viist sig i Christiansteds Jurisdiction, kunde fra Hensyn til Omhu for Sikkerheden her frembyde sig nogen grundet Betænkelighed ved, til at imødegaa den udbrudte Bevægelse, at benytte en forholdsmæssig Deel af den Styrke som havde i og ved Christiansted.

Hvad nu dernæst betræffer Tiltaltes Forhold i Henseende til selve Emancipationen, da begav han sig, som i det Foregaaende bemærket, efter henved Kl. 1 at have ved Lieutenant Meincke modtaget Melding om Tilstanden i Frederiksted, og samtidigt det Brev fra hans Broder, Kammerherre v. Scholten, hvormed han opfordredes til snarest muligt at komme til Frederiksted, sig dertil, hvor han ankom Kl. 4. I Henseende til det ved hans Ankomst sammesteds Passerede, anførte han i den i det Foregaaende nævnte Beretning af 15 August 1848 til det daværende Handelsministerium, at han, efterat være kommen til Frederiksted, en Tidlang under sit Ophold blandt Negerne forsøgte paa alle Maader at berolige dem, men at han, da dette var forgjæves, efter Overlæg med Kammerjunker, Landsoverretsassessor Rothe fandt, at der intet andet var at gjøre end at udtale sig for Negernes Fordringer om Emancipation, hvilket han derfor tilstod dem. Efter i Forhør af 22 Juli f A: at være foreholdt Kammerjunker Rothes og Lieutenant Meinckes Forklaringer, som gaae ud paa at Tiltalte, da Negerne ved hans Ankomst til Frederiksted trængte sig om Vognen og under Hyl og Skrig fordrede deres Frihed, uden videre hertil svarede: "*ja, ja, men I maae gaae hjem og forholde Jer rolige,*" samt at han, efterat have fortsat sin Vei til Fortet, steg ud af sin Vogn og raabte til Mængden: "*nu ere I frie, I ere hermed emanciperede, gaae hjem! gaae hjem!*", vedgik Tiltalte imidlertid Rigtigheden af Rothes og Meinckes fornævnte Udsagn, og at den omhandlede i hans ovenmeldte Beretning givne Fremstilling ikke er nøiagtig, hvilket han hidleder af at Beretningen er afgiven efter Hukommelsen.

Efter hvad Tiltalte for øvrigt har forklaret, var det, da han forlod Christiansted, hans Formening, at det under de daværende Omstændigheder var uundgaaeligt at indrømme Emancipationen, dog at den endelige Beslutning herom maatte Beroe paa det Indtryk, han modtog ved Ankomsten til Frederiksted, og i Forbindelse hermed har han yttret, at han ved de Forestillinger, der underveis gjordes ham af Kammerjunker Rothe blev yderligere bestyrket i sin Overbeviisning om at der intet Andet var at gjøre, end ved Ankomsten til Frederiksted at give efter for Negernes Fordringer om Emancipation. – Umiddelbart efter Ankomsten til Frederiksted blev det ham aldeles indlysende, at han øieblikkelig maatte indrømme Emancipationen, hvilket han ogsaa gjorde, uden at oppbie det af Lieutenant Holstein commanderede Detachment, med hvilket han paa Veien til Frederiksted selv havde beordret Holstein ufortøvet at rykke ind til bemeldte Bye, eller Orlogsbriggens Ankomst hertil, idet han da han fandt det hævet over al Tvivl, at han maatte skride til

Emancipationen, saa meget mindre troede at burde afvente Detachmentets og Briggens Ankomst, som han kun, ved uden mindste Ophold at opfylde Negernes Fordringer, antog at kunne være sikker paa at berolige dem, men de, naar han holdt Tiden hen og de derefter erfarede Detachmentets og Briggens Ankomst, maatte befrygtes at ville antage, at han havde ført dem bag Lyset, og da mueligen at ville skride til allehaande Excesser.

I Forhøret d. 22de Juli f A: har imidlertid Tiltalte yderligere vedgaaet, at der dog ikke i det Øieblik Emancipationen skete, i og for sig var nogen ubetinget Nødvendighed herfor tilstede, efterdi det maaske nok, havde været muligt, under de daværende Omstændigheder at undgaae, definitivt at indrømme den fordrede Emancipation, og at det maaske havde kunnet lade sig gjøre at holde Tiden hen, navnlig ved Løfte om at ville andrage Negernes Fordring for Hans Majestæt Kongen, og da ved hensigtssvarende Forestillinger at bringe dem til at oppebie den herværende Regjerings Bestemmelse; hvorved han udtrykkeligen har bemærket, at, naar han saaledes har udtalt sig om, at det muligen havde kunnet lade sig gjøre, paa den antydede Maade at holde Sagen hen, har han ogsaa kun udtalt dette som en Mulighed, og at det ligesaa lidet, da han herom afgav Forklaring, som dengang han iværksatte Emancipationen, var ham klart, at en saadan Fremgangsmaade virkelig kunde ventes at ville lede til at dæmpe Opstanden. Men han fandt saameget mindre at burde slaae ind paa denne Vei og gjøre noget Forsøg i saadan Retning, som han antog, at det som Forholdene nu engang stode, dog vilde have været nødvendigt for den herværende Regjering at indrømme Emancipationen, hvorfor han navnlig har fremhævet, at han ansaae det for afgjort, at et Forsøg paa ved herfra udsendt Magt at holde Emancipationen tilbage vilde have fordret en meget betydelig militair Styrke og medført særdeles store Udgifter for Statskassen, samt upaatvivleligt ledet til megen Blodsudgydelse, og endda vilde et saadant Forsøg, efter hans Formening, næppe have ført til Maalet. – I Forbindelse hermed har han endvidere tilføiet at det, hvis Tingen var bleven stillet i Beroe indtil Bestemmelse kunde tages af den herværende Regjering, ei havde kunnet undgaaes, at Mellemtiden havde medført endeel Fare for Coloniens Velvære, da der ufeilbarligt i denne Mellemtid vilde være indtraadt en Usikkerhedstilstand i Forholdene, og Agitationer, som muligen kunde virke betænkeligt i flere Retninger; ligesom [opslag 48] han ogsaa har yttret, at han, ved den af ham fattede Beslutning om paa egen Haand at fuldbyrde Emancipationen, tillige har taget Hensyn til, at det, efter hans Anskuelse, da ikke vilde blive nødvendigt, i Anledning af Emancipationen at tilstaae Planterne Erstatning, idet han derhos antog, at Statskassen ei turde bebyrdes med Udredelsen af en saadan Erstatning, der formentligen kunde forudsees at ville falde Landet tungt og muligen vilde overstige dets Kræfter.

Om det nu end maatte kunne antages, at det væsentligt maa tilskrives Tiltaltes Undladelse af at føie de til betimeligt at imødegaae Urolighederne nødvendige Foranstaltninger, at de toge i den Grad Overhaand, som Tilfældet har været, vilde den dog ikke kunne paadrages Tiltalte noget særligt Strafansvar paa Grund af den derefter tilstaaede Emancipation, saafremt det maatte statuere, at dennes Indrømmelse var gjort nødvendig ved de, som Følge af Opstanden, indtraadte Forhold; men derimod findes det klart, at Tiltalte maa antages at have paadraget sig Ansvar derved, at han paa egen Haand har iværksat Emancipationen, uagtet der, hvad han, som meldt, har erkjendt, ikke var nogen ubetinget Nødvendighed tilstede for at indrømme den, men han tvertimod antog Muligheden af at kunne holde Tiden hen, navnlig ved Løfte om at ville andrage Negernes Fordringer for den herværende Regjering, og da ved hensigtssvarende Forestillinger at bringe dem til at oppebie Regjeringens Bestemmelse. Ligesom det er indlysende, at han, hvis Forhold i den omhandlede Henseende ved Justitsministeriets Skrivelse af 17de August f. A. er erklæret at være indbefattet under Actionsordren, ikke med Hensyn til hans ommeldte Adfærd, hvor ved han berøvede Regjeringen Adgang til at tage Beslutning angaaende Emancipationen, kan fritages for Strafansvar fordi han tildeels vil have ladet sig bestemme dertil af Hensyn til Erstatnings-Spørgsmaalet, saaledes er det ogsaa klart, at han ikke kan disculperes derved, at han vil have næret den Overbeviisning, at Regjeringen vilde have seet sig nødt til at gaae ind paa Emancipationen, i hvilken Henseende forøvrigt maa releveres, at han som Støtte for bemeldte sin Overbeviisning har stillet en Forudsætning om, at Regjeringen maatte dele hans Formening af om Uhensigtsmæssigheder af et Forsøg paa at forebygge Emancipationen, om hvilket Forsøgs Resultat han selv har udtalt sig dubitativt; og forsaavidt han, i Forbindelse med de nysomhandlede

Momenter, har udhævet Muligheden af hvad der kunde foregaae i Mellemtiden indtil Resolutionen indløb, da skjønnes det ogsaa at være utvivlsomt, at han ikke i Hensyn til hiin Mulighed har kunnet have, eller burdet formene at have, nogen somhelst Hjemmel til at benytte den af ham brugte Fremgangsmaade.

Under den Deel af Sagen, der dreier sig om at Tiltalte, efter Emancipationens Forkyndelse indtil han formedelst Sygdom blev ude af Stand til at forestaae sit Embede, har ladet det mangler paa tilbørlig kraftig Optræden imod de efter Emancipationen forøvede Excesser, er det oplyst, at der, efterat Emancipationen var iværksat, bleve af Negerne begaaede en Mængde Excesser omkring paa Øen, under hvilke den personlige Sikkerhed i høi Grad var udsat for Fare og flere Plantager udplyndredes og tildeels ødelagdes, hvilke Excesser navnlig endnu fandt Sted Torsdagen d: 6te Juli, paa hvilken Dag Tiltalte, paa Grund af Sygdom, erklærede sig ude af Stand til at forestaae sit Embede, og en af forskellige Embedsmænd bestaaende saakaldt RegjeringsCommission sammentraadte, for at tage de under den stedfindende forstyrrede Tilstand nødvendige Forholdsregler for at tilveiebringe Fred og Orden. Ved Totaliteten af de fremkomne Data skjønnes det at være sat uden for Tvivl, at Tiltalte har udviist en høi Grad af Lunkenhed og Slaphed i Henseende til Opfyldelsen af hans Pligt, at gjøre hvad der stod i hans Magt for at standse sine Excesser, og det hvorvel han fra mange Sider modtog særdeles paatrængende Opfordringer til at anvende Modstand imod Negerne. Thi vel har Tiltalte, som Grund for at han ikke har anvendt kraftigere Forholdsregler imod de paagjældende Excesser, anført, at slige Excesser til en vis Grad ere uundgaaelige ved en Slavebefolknings pludselige Overgang til Frihed, og at han ansaae det for rigtigst, at gaae frem med Varsomhed, netop for ikke at give Anledning til at Excesserne end yderligere skulde gribe om sig, i det en streng Medfart og navnlig en hensigtsløs Anvendelse af militair Magt efter hans Formening vilde i høi Grad have irriteret Negerne, men disse Hensyn findes ikke at kunne retfærdiggjøre den Adfærd, Tiltalte ifølge det Nysbemærkede har udviist.

Hvad nu betræffer den Straf, hvormed Tiltalte vil være at ansee for det Forhold, ved hvilket han efter det Ovenanførte har paadraget sig Ansvar, da findes den at burde, i Medfør af Lovgivningens Grundsætninger, bestemmes [*opslag 49*] til Forbrydelse af det ham allernaadigst anbetroede Embede som Gouverneur for de dansk-vestindiske Besiddelser.

Tiltalte bliver derhos pligtig at udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Sallair til Actor, Kammeraad, Procurator Nyegaard, 150^{Rbdl.}, og de af denne for Oversættelse af nogle under Sagen fremlagte Documenter betalte 14^{Rbdl.}.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Thi kjendes for Ret

Tiltalte Generalmajor, Kammerherre Peter Carl Frederik v. Scholten, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, bør have sit Embede som Gouverneur for de dansk-vestindiske Besiddelser forbrudt, samt udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Sallair til Actor, Kammeraad, Procurator Nyegaard, 150^{Rbdl.}, og de af denne for Oversættelse af nogle under Sagen fremlagte Documenter betalte 14^{Rbdl.}.

At efterkommes under Adfærd efter Loven.

P Steinmann Hedemann Mourier Casse